

บทนำ

ราชโองการบัดขับ!

‘ผู้ใดจะมีช่วงเวลาบัดขับเท่าข้า...ไม่มีอีกแล้ว!’

บรรยากาศในกลางหมันตฤดู¹ นั้นช่างแสนเจียบเหงา ทุกทุกพื้นที่ต่างถูกปกคลุมไปด้วยสีขาวยของหิมะ ไม่เว้นแม้แต่สวนบุปผางามในจวนใหญ่ที่ตั้งอยู่แถบชานเมืองทางทิศบูรพา ที่ยามนี้ก็ถูกหิมะตกลงมาทับถมบดบังความงามของดอกไม้บานาพรรณ แม้จะดูเจียบเหงาและแห้งเหี่ยวเพียงใด ก็ไม่ได้ทำให้คนที่อาศัยอยู่ในจวนร้อนกร้อนใจได้เท่าในตอนนี้...ตอนที่มิชบวนจากวังหลวงมาหยุดอยู่หน้าประตูจวนของพวกเขา โดยการนำของเจิ้งกงกง ชั้นที่เข้ารับใช้ข้างพระวรกายของหวงซ่าง!

แม้ใจของเจ้าบ้านจะไม่อยากต้อนรับแขกจากในวัง แต่ก็ทำสิ่งใดมิได้ ทำได้เพียงเชิญอีกฝ่ายเข้าไปนั่งยังห้องรับรองแขกของจวนตามมารยาท

“สบายดีหรือไม่ท่านเหวินหลง” เจิ้งกงกงเอ่ยทักทายเจ้าบ้านพร้อมยกยิ้มมุมปาก

---

¹ ฤดูหนาว

ใจเวรินหลง อดีตแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพทั้งสิ้น ผู้ที่เป็นเจ้าของ
จวนขนาดใหญ่แถบชานเมืองได้แต่ยิ้มรับและพุดคุยกับอีกฝ่ายพอเป็น
พิธี

“อา...ที่เข้ามาในวันนี้เพราะมีเรื่องราวดี ๆ จะมาแจ้งให้พวกท่าน
ทราบ”

รอยยิ้มของกงกษผู้ซึ่งทำให้อดีตแม่ทัพใหญ่รู้สึกเสียวสันหลัง
เหลือเกิน...มันจะใช่เรื่องดีแน่หรือ!

ขออย่าให้มีเผือกร้อนอันใดตกมาที่จวนตระกูลใจของข้าเลย!

“ข้ามีราชโองการมามอบแก่ตระกูลของท่าน”

นั่นปะไร...!

สวรรค์มิเคยปราณีอดีตแม่ทัพใหญ่อย่างเขาเลยจริง ๆ หรือ
สวรรค์อาจจะเห็นว่าจวนของเขานั้นสงบสุขเกินไป?!

“ตระกูลใจ **ใจเฟิง**รับราชโองการ!” เสียงของเจิงกงกวดังก้อง
ทั่วห้องรับรองแขก ทำเอาฮูหยินของตระกูลใจ บุตรสาวและบุตรชาย
รวมถึงบ่าวไพร่พากันเห่ฮือตก

เหตุใดต้องเป็นใจเฟิง!

ทุกคนต่างตั้งคำถามในใจ ทุกสายตajib้องไปยังเจ้าของชื่อที่
มีผ้าพันแผลปิดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง แทบจะดูไม่ออกเลยด้วยซ้ำว่า
อีกฝ่ายมีใบหน้าเป็นเช่นไร

ส่วนคนที่ถูกเอ่ยนามก็ได้แต่ขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความงุนงง
ราชโองการ? ราชโองการอันใด

“หวงช่าง² มีพระบัญชา ออกราชโองการสมรสพระราชทาน
ระหว่างไท่จื่อแห่งแคว้นจ้าวกับบุตรชายคนรองของตระกูลใจ ใจเฟิง!”
เมื่อสิ้นเสียงของเจิงกงกวดัง เหล่าคนที่ได้ฟังบางคนถึงกับร่างโงนเงน
คล้ายจะเป็นลม บ้างก็นิ่งอึ้งอ้าปากค้าง

² หวงช่าง (皇上) เป็นคำที่ใช้เรียกจักรพรรดิที่ยังมีพระชนม์ชีพอยู่

ส่วนใจเฟิงนั้น...
หน้าดำทมะมีนไปครึ่งแถบ
สมรสพระราชทาน...
นี่มันเรื่องตลกอันใดกัน!

“ใจเฟิงรับราชโองการ!” เมื่อเห็นอีกฝ่ายนั่งนิ่งอยู่เบื้องหน้า ไม่ยอมแม้แต่จะคุกเข่าเพื่อรับราชโองการ เจิงกงจึงได้แต่เอ่ยเสียงเข้ม เพื่อเป็นการกดดันอีกฝ่ายไปในตัว

หน้าตาเป็นเช่นไร ก็ไม่มีผู้ใดรู้ มีเพียงแต่เสียงเล่าลือว่า อปลักษณ์ยิ่งนัก...ไม่รู้เพราะเหตุผลใดเช่นกันที่หวงซ่างมีราชโองการ มาเช่นนี้ ตนที่เป็นเพียงข้าราชการบริพารก็ได้แต่นำราชโองการฉบับนี้ มาแจ้งให้เจ้าตัวรับรู้อันนั้น

“อะ...เอ๋อ...กระหม่อมบุตรชายคนรองตระกูลใจเฟิง ใจเฟิง น้อมรับราชโองการพะยะค่ะ” ใจเฟิงรีบลงไปนั่งคุกเข่า มือเรียวยื่นไปรับราชโองการสีทองด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ใด แต่ในใจนั้นกลับกันดำไม่มีชั้นดี...

อยากด่าหวงซ่างบัดซบ แต่ก็กลัวหัวจะหลุดออกจากบ่า เอาเป็นว่า **‘ราชโองการบัดซบ!’**

หนึ่ง

บุตรชายอัปลักษณ์ผู้ไม่เอาไหน ของตระกูลโจ

หลังจากที่เจิ้งกงยกขบวนกลับเข้าวังหลวงไปแล้ว ภายใน
จวนตระกูลโจก็ตกอยู่ในความเงียบ บ่าวไพร่แอบเหลือบตามองกัน
ไปมา ก่อนที่ทุกสายตาก็เบนกลับไปมองผู้ที่ถือราชโองการสีเหลือง
ทองนั่ง

“เสี่ยวเฟิง ลูก...” โจวฮูหยินเอ่ยเรียกเสียงแผ่ว นางไม่รู้ว่าตอน
นี้บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของนางกำลังคิดสิ่งใดอยู่

“ฉิก...”

“เจ้าว่าอันใดหรือเสี่ยวเฟิง” ได้ยินเสียงพิมพ์้าของบุตรชายไม่
ขาด โจวฮูหยินจึงถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“ข้าจะฉีกราชโองการบัดชนี่ทิ้ง!” ไม่ว่าเปล่า มือเรียวดวยก็
ทำท่าจะฉีกราชโองการนั้นทิ้งดังที่ลั่นวาจาเอาไว้ ซ่งเจียน บ่าวตัวน้อย
ข้างกายรีบกระโดดมาดึงราชโองการไป ก่อนที่เจ้านายของเขาจะ
ฉีกม้วนกระดาษนั้นให้ขาดคามือ

“ใจเย็น ๆ นะเสี่ยวเฟิง เสี่ยวเจียนเก็บราชโองการนี้ให้ไกลมือ
ลูกชายข้าเร็ว!” ผู้นำตระกูลโจหันไปสั่งบ่าวตัวน้อยอย่างรวดเร็ว แล้ว
จึงเข้ามาลูบหลังลูบไหล่ของโจวเฟิงให้หายหงุดหงิดใจ

จ้าวหงหลง! เจ้ากำลังทำให้ตระกูลข้าต้องพบเจอเรื่องวุ่นวาย!

โจวเหวินหลงได้แต่ก่นด่าสหายสนิทผู้สูงศักดิ์อยู่ในใจ เหตุใดเขาจะไม่รู้ว่า ทำไมจู่ ๆ ถึงมีเผือกร้อนจากในวังมาตกที่จวนของเขา ถ้าไม่ใช่เรื่องการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นระหว่างเชื้อพระวงศ์

จะตบจะตีจะแก่งแย่งชิงดีชิงดีบัลลังก์กัน ทำไม่ต้องลากตระกูลเขาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย!

“ท่านพ่อเจ้าคะ...เหตุใดเสี่ยวเฟิงเกิดต้องแต่งงานด้วยละเจ้าคะ” โจวหลิงฟาง บุตรีเพียงคนเดียวของตระกูลโจว และยังเป็นน้องเล็กของตระกูลเอ่ยถามออกมาอย่างใคร่รู้

“ก็เพราะมีราชโองการมานะสิ พี่ชายเจ้าเลยต้องแต่งงาน”

“ถ้าเสี่ยวเฟิงเกอมิได้ขอบพอพระองค์ และพระองค์เองก็มิได้ขอบพอเสี่ยวเฟิงเกอ เหตุใดจึงต้องแต่งงานเจ้าคะ”

พูดอีกก็ถูกอีก...

จะขอบพอกันได้อย่างไร ในเมื่อต่างฝ่ายต่างไม่เคยพบเจอกันมาก่อน

“แต่ถึงอย่างไรก็ต้องแต่งงาน มิเช่นนั้นหัวของคนในตระกูลคงได้หลุดออกจากบ่าเป็นแน่” เมื่อสิ้นเสียงคำบอกกล่าวของบิดา โจวเฟิงก็เงยหน้าขึ้น เขากวาดตามองทุกคนที่อยู่ในห้องรับรองแขกแห่งนี้

“นี่มันเรื่องบ้าอันใดกัน ข้ากับเขามีเคยพบพานกัน มิเคยได้รู้จักนิสัยใจคอกัน จู่ ๆ ข้าก็ต้องถวายเป็นไทจื่อเพยนะหรือ! ไหนเลยจะต้องสู้รบประมือกับบรรดาเชื้อเพยพวกนั้นอีก ทำไมชีวิตข้าถึงได้บัดขบเช่นนี้!” โจวเฟิงโวยวายออกมา มือเรียวยาวชี้ศีรษะของตนอย่างหัวเสียไม่หลงเหลือมรดกคุณชายรองตระกูลโจวเลยแม้แต่น้อย

โจวเฟิง บุตรชายคนรองของตระกูลโจวไม่ค่อยชอบสูงส่งหรือคบค้าสมาคมกับผู้ใด ด้วยเหตุผลบางประการจึงเลือกที่จะเก็บตัวเงียบ ไม่ออกไปพบปะผู้ใด สุดท้ายแล้วก็มีข่าวลือหนาหูเกี่ยวกับรูปลักษณะของคุณชายรองว่าเป็นบุตรชายอัปมงคลผู้ไม่เอาไหนของตระกูลโจว

“อ้อ...ใจเย็น ๆ เสี่ยวเฟิง” โจวฮุยินได้แต่ลูบหลังลูบไหล่ปลอบ บุตรชาย ที่ดูเหมือนอารมณ์เริ่มจะคุกรุ่นขึ้นมาเรื่อย ๆ

“ถ้าข้าไม่แต่งเล่าท่านพ่อ จะเกิดเรื่องอันใดขึ้น”

“นี่เจ้าถามเพราะอยากให้พ่อทำโทษเจ้า หรือถามเพราะไม่รู้จริง ๆ”

เฮ้อ...รู้ว่าถ้าชั้ตราชโองการแล้วจะเป็นอย่างไร ก็ถามไปอย่างนั้น รู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอันใดขึ้น เฮ้อออ...ชีวิตของข้าที่ควรจะสงบสุข กลับต้องอันตรายกันไปเช่นนั้นหรือ!

“ถ้าเช่นนั้นแม่จะส่งจดหมายไปแจ้งพี่ชายเจ้า ให้เขาได้รับรู้และรีบส่งสาส์นที่ชายแดนโดยเร็ว จะได้รับกลับมาให้ทำงานแต่งของเจ้า ดีหรือไม่”

“แล้วแต่ท่านแม่ ข้าขอตัว” พุดจบก็โค้งคำนับให้บิดากับมารดา ของตนพอเป็นพิธี ก่อนจะหมุนตัวเดินมุ่งหน้ากลับไปยังเรือนนอนของตนโดยเร็ว ตามติดด้วยช่างเจียนที่แทบจะเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่งเพื่อทำตามนายของตนทัน

เรือนเฟิงหลิง

“น้ำชาขอรับคุณชาย”

“เสี่ยวเจียน เจ้ารู้จักพระองค์หรือไม่” โจวเฟิงถามขณะยกชา ดอกมะลิของโปรดขึ้นมาจิบ สายตาเหม่อมองออกไปด้านนอกเรือน

“ข้าไม่เคยได้ยินมาบ้างขอรับ พระองค์มีนามว่า **จ้าวจื่อหาน** เป็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลาคมคายที่สุดในสามแคว้นพันธมิตร มีนิสัยเย็นชาและโหดเหี้ยม เป็นพระโอรสองค์แรกในหวงซ่างและหวงหวง-ไฮ่ว³ ทรงมีพระปรีชาสามารถจนเป็นที่ถูกอกถูกใจของหวงซ่าง ได้ยินมาว่าพระองค์ทรงมีเชื้อเพยอยู่แล้วไม่ต่ำกว่าห้าคนขอรับ แต่ก็ถือว่า

³ หวงไฮ่ว (皇后) คำที่ใช้เรียกจักรพรรดินีหรือพระอัครมเหสีของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน

ยังน้อยกว่าองค์ชายองค์อื่น แต่ตำแหน่งไท่จื่อเพย⁴ ยังว่างอยู่ ชำนาญ
ได้ยืนเชิงกงกงกล่าวกับนายท่านว่าราชโองการนี้ต้องการให้คุณชาย
แต่งไปเป็นไท่จื่อเพยในไท่จื่อ⁵ ขอรับ”

ไท่จื่อเพย...

บัดชบเสียจริง!

เหตุใดต้องเป็นเขา! เหล่าลูกหลานขุนนางมีเยอะแยะมากมาย
เต็มไปหมด! ไหนจะบรรดาเชื้อเพยอีก!

“หล่อเหลาแล้วอย่างไร เหตุใดไม่แต่งตั้งเชื้อเพยที่โปรดปราน
เป็นไท่จื่อเพย”

“ชำนาญได้ยินมาว่า หวงช่างทรงออกราชโองการสมรส
พระราชทานมาที่จวนของคุณชาย เหตุเพราะท่านเจ้าอาวาสวัดชู่เหอ
ได้แจ้งนิมิตที่ตนเห็นให้หวงช่างทรงทราบ เมื่อหวงช่างได้ฟังแล้วก็เลย
โยนราชโองการมาตกที่คุณชายนี่ล่ะขอรับ” ช่งเฉียนกล่าวออกมาอย่าง
ไหลลื่น เสมือนไปนั่งฟังเชิงกงกงเล่าให้ฟังเอง

นี่ข้ามีข่าวรับใช้หรือคนสอดแนมกันแน่...

“เฮอะ! แล้วองค์ชายใหญ่ก็มีทรงขั้ตราชโองการเลยหรือไร ทรง
พอใจที่จะสมรสกับบุตรชายอัปลักษณ์ของตระกูลโจวจั้นรี!”

“คุณชายใจเย็น ๆ นะขอรับ อย่างไรเสียก็คงหลีกเลี่ยงงานมงคล
ที่จะเริ่มขึ้นในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้าไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นคุณชายอยาก
ทำสิ่งใดหรือไม่ขอรับ”

อยากทำสิ่งใดจั้นรี อ้อออ... น่าสนใจ

“ใจจริงข้าอยากท่องเที่ยวขึ้นเหนือล่องใต้!” โจวเฟิงเอ่ยออกมา

⁴ ไท่จื่อเพย (太子妃) คำที่ใช้เรียกพระชายาเอกในองค์รัชทายาท ซึ่งสามารถแต่งตั้ง
ได้เพียงคนเดียว หากองค์รัชทายาทซึ่งเป็นพระสวามีได้ขึ้นครองราชย์ มักจะได้รับการ
แต่งตั้งเป็นหวงไฮ่

⁵ ไท่จื่อ (太子) เป็นคำที่ใช้เรียกงองค์รัชทายาท ซึ่งเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์คนต่อไป

ด้วยน้ำเสียงว่าเรงเกินเหตุ ทำเอาช่งเจียนถึงกับหน้าเป็นขีด
 ขึ้นเหนือล่องได้ มันก็ต้องเลยกำหนดงานอภิเชษฐสมรสสิขอรับ
 คุณชาย! หัวคนในจวนนี้คงได้หลุดออกจากป่าเป็นแน่แท้ ไเฮ...

“ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นใส่ข้าเลย ข้ารู้หรอกน่า!”

“...”

“ข้าอยากไปตลาด ข้าไปได้หรือไม่”

ถึงจะถามว่าไปได้หรือไม่ แต่สายตาคุณชายที่ส่งมาให้เขา ก็มี
 แต่ต้องไปได้มิใช่หรือ!

เหตุผลที่ใจเวียงไม่ชอบออกไปข้างนอก นอกเหนือจากเหตุผล
 บางประการนั้นแล้ว ก็คงเป็นเพราะตั้งแต่จำความได้ เวลาที่เขาออก
 ไปข้างนอกจวนที่ไร มักจะเจอคนมองด้วยสายตาแปลกๆ พอเริ่มโต
 ขึ้นจึงได้เข้าใจว่าเหตุใดคนพวกนั้นถึงมองเขาด้วยสายตาเช่นนั้น พอ
 เขาเบื่อและรำคาญมาก ๆ เข้า จึงไม่ออกจากจวนไปเที่ยวเล่นอีกเลย
 อยู่แต่ในจวนก็มีเรื่องราวให้ทำเยอะแยะมากมายแล้ว

พอไม่ค่อยได้ออกไปพบปะสนทนากับผู้อื่นนอกจวน ก็เริ่มมีคน
 ปล่อยข่าวลือเสียจนหนาหูว่าบุตรชายคนรองตระกูลใจวนนั้นมีใบหน้า
 ที่อัปลักษณ์จากการโดนพิษ และเริ่มทำตัวไม่เอาไหน มีนิสัยไม่เอาถ่าน
 นานวันเข้าข่าวลือเรื่องคุณชายรองก็ถูกใส่สีตีไข่เพิ่มเข้าไป กลายเป็น
 ว่าเขามีฉายาว่าบุตรชายอัปลักษณ์ผู้ไม่เอาไหนของตระกูลไปเสียอย่าง
 นั้น

แต่ก็ช่างเถอะ...ตามแก่ข่าวก็ดูจะหาสาระอันใดมิได้ ปล่อย ๆ
 ไปน่าจะได้เสียกว่า

“ไปได้ขอรับ แต่คุณชายต้องสวมหมวกคลุมหน้าด้วย เป็นนาย
 ท่านสั่งมา” พูดจบช่งเจียนก็ยื่นหมวกที่มีผ้าบาง ๆ คลุมอยู่ให้คุณชาย
 รอง ก่อนจะขอตัวออกไปเตรียมรถม้า

“เฮ้อ...ข้าต้องแต่งงานจริง ๆ หรือนี่ ชีวิตอิสระของข้าต้องมลาย
 หายไปเสียแล้ว เฮ้อ”

วันนี้ข้าถอนหายใจเกือบแล้ว อายุจะสั้นลงหรือไม่นะ แต่ก็คิดว่า
ที่จะถอนหายใจไม่ได้ เฮ้อออ

แต่ก่อนที่โจวเฟิงจะเตรียมตัวเพื่อไปตลาด เขาก็จัดการแกะผ้า
พันแผลบนหน้าของตนออก แล้วจึงหันไปหยิบพู่กันกับกระดาษเพื่อ
มาเขียนสารบางอย่าง ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ⁶ ก็เขียนจนแล้วเสร็จ จาก
นั้นก็คว้าเอาถุงเงินและจดหมายฉบับนั้นมาถือเอาไว้ แล้วเดินออกไป
ทางด้านหลังของเรือนนอนที่มีต้นไม้ปลูกเรียงรายเป็นแนวกำแพง

โจวเฟิงผิวปากเป็นทำนองหวานแปลกหู ไม่ถึงชั่วเวลาจิบชา
หนึ่งถ้วยก็มีบุรุษสวมชุดดำทั้งตัวพร้อมปกปิดใบหน้ากระโดดลงมาอยู่
ตรงหน้าเขา

“ส่งข่าวไปแจ้งแก่ ‘เขา’ ที่ ว่าข้าต้องการสิ่งใด อีกไม่กี่สัปดาห์
ข้าต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้ว”

เงาร่างนั้นพยักหน้าอย่างเข้าใจ พร้อมกับรับสารฉบับนั้นมาเก็บ
เอาไว้ที่ตัว “ข้าน้อยจะรับนำข่าวไปแจ้งแก่คนผู้นั้นโดยเร็วขอรับ”

“ข้าฝากด้วย” โจวเฟิงเอ่ยย้ำอีกรอบ

“ขอรับ” เงาร่างนั้นพยักหน้าพร้อมกับติดตัวออกไปจากบริเวณ
นี้อย่างรวดเร็ว คล้ายกับว่าที่ตรงนี้ไม่เคยมีผู้ใดอยู่ นอกจากผู้เป็น
เจ้าของพื้นที่

“รถม้าพร้อมแล้วขอรับคุณชาย” เสียงของช่งเจียนดั่งขึ้น ทำให้
โจวเฟิงรีบหมุนตัวเดินกลับเข้าไปภายในเรือน พร้อมกับหยิบหมวกคลุม
หน้าติดมือมาด้วย

“เช่นนั้นก็ไปกันเถอะ ข้าอยากเดินเที่ยวตลาดแล้ว” พูดจบขา
เรียวก็ก้าวฉับ ๆ เดินไปยังรถม้าที่จอดเทียบรออยู่

“เสี่ยวเฟิงเกอจะไปที่ใดเจ้าคะ” น้องสาวคนสุดท้ายของตระกูล
เอ่ยถามเมื่อเห็นพี่ชายของนางเดินออกมาโดยถือหมวกคลุมหน้ามา

---

⁶ 1 เค่อ เท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที

ด้วย

“ตลาดนะ เจ้าอยากไปด้วยหรือไม่ ฟางเออร์”

“เข้าไปด้วยได้หรือเจ้าคะ” โจวหลิงฟางทำตาโตเมื่อพี่ชายคนรองชวนนางไปเที่ยวตลาดด้วยกัน

“ได้ดี นอกเสียจากว่าน้องสาวข้ายังท่องตำราไม่จบ”

“ข้าท่องจบแล้วนะเจ้าคะ! ข้าอยากออกไปข้างนอกบ้าง สหายของข้าไม่มีใครว่างไปกับข้าเลยสักคน”

“...”

“เข้าไปด้วยได้หรือไม่เจ้าคะ” พุดเสียงอ่อนเสียงหวานขนาดนี้ ถ้าเขาไม่อนุญาตก็คงเป็นพี่ชายที่ใจร้ายมากเลย

“ตามข้ามาสิ”

พุดจบใจเฟิงก็จับจูงมือน้องสาวเพื่อพาไปที่รถม้า ระหว่างทางสองพี่น้องพุดคุยหยอกล้อกันตามประสา ทำให้พวกบ่าวไพร่ที่ทำงานกันอยู่ถึงกับแยมยิ้มออกมา เจ้านายของพวกเขาเหล่านั้นล้วนแต่นำพารอยยิ้มและเสียงหัวเราะมาให้พวกตนเสมอ

“เสี่ยวเฟิงเกอ...เย็นนี้ร้วเกอจะแวะกลับมาที่จวน ข้าว่าเราควรหาซื้อสิ่งของเพื่อต้อนรับเขากลับมาดีหรือไม่เจ้าคะ”

ตอนนี้รถม้าของพวกเขากำลังจะถึงตลาดอยู่แล้ว นานมากแล้วที่เขาไม่ได้เดินทางมาตลาด สภาพสองข้างทางนั้นเปลี่ยนไปบ้างพอสมควร แต่ยังคงให้ความรู้สึกสงบและร่มเย็นอยู่ดี

ร้วเออร์กำลังจะกลับมาจวนนี้รี อ่า...ร้วเออร์ของข้าตอนนี้ได้เลื่อนขั้นเป็นองครักษ์ขององค์ชายรองแล้วนี่นะ

“เอาสิ ฟางเออร์อยากซื้อสิ่งใดให้ร้วเออร์กัน”

“อ้อ...ข้าว่าตำราสักเล่มดีไหมเจ้าคะ หรือไม่ก็...” เห็นโจวหลิงฟางลากเสียงยาว จนคนเป็นพี่ต้องหันไปมองน้องสาวที่นั่งอมยิ้มทำหน้าตาเจ้าเล่ห์ใส่

“ไม่ก็อันใดรี”

“ตำราปกขาว⁷ ดีไหมเจ้าคะ คิก ๆ โอ้ย! เสียวเฟิงเกอ ข้าเจ็บนะ”
น้องสาวหนึ่งเดียวของเขาร้องโอดโอยขึ้นมาทันทีที่นิ้วเรียวยาวของ
โจวเฟิงติดเข้าที่กลางหน้าผาก

“เดี๋ยวเถอะนะ เจ้าเป็นสตรี เหตุใดพูดจาแก่นแก้วเหลือเกิน”

“ก็บรรดาสหายของข้าพูดกันนี้เจ้าคะ ข้าขอโทษเจ้าคะ” พูดเสียง
อ่อยด้วยความรู้สึกผิด ก่อนจะก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อขอโทษ

“ดีที่รู้ว่าผิดก็ขอโทษ คราวหน้าคราวหลังอย่าพูดจาเช่นนี้อีก
เดี๋ยวผู้อื่นจะมองไม่ดี ที่ข้าดูเพราะข้าเป็นห่วงเจ้าหรอกนะ ฟางเออร์”

“ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ...ลงจากรถม้ากันเถิด ถึงตลาดแล้ว” โจว-
หลิงฟางเดินลงจากรถม้าเป็นคนแรก เพราะต้องการให้พี่ชายของนาง
สวมหมวกคลุมหน้าให้เรียบร้อยก่อนลงจากรถม้า

สองพี่น้องตระกูลโจวเดินดูร้านรวงต่าง ๆ ด้วยความสนใจ
สำหรับโจวหลิงฟางนั้นไม่ค่อยตื่นตาตื่นใจเท่าไร แต่คนภายใต้หมวก
คลุมหน้านี้สิ เดินดูโน่นนี่ไปเรื่อยอย่างกับเด็กเล็ก จนสร้างรอยยิ้มขึ้น
บนใบหน้าของบ่าวไพร่ที่ติดตามมาด้วย

“ฟางเออร์เมื่อไหร่หรือยัง ไปนั่งพักที่ร้านน้ำชาตรงนั้นดีหรือไม่”

“ดีเจ้าคะ แล้วเราค่อยแวะร้านขายตำรากัน”

เมื่อตกลงกันได้ สองพี่น้องก็เดินไปนั่งพักที่ร้านน้ำชาเล็ก ๆ ตรง
หัวมุมถนนที่ไม่ค่อยมีลูกค้า

“รับอะไรดีขอรับ คุณชาย คุณหนู” เสี่ยวเออร์วัยกลางคนเดิน
เข้ามาต้อนรับด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ข้าเอาเสี้ยวหลงเปาสามเซ่ง ซาลาเปาไส้หมูตุ๋นห้าลูก น้ำชา
สองชุด ท่านลุงมีเกี้ยวน้ำโหมขอรับ” โจวเฟิงกวาดตามองดูของที่ขาย
อยู่ในร้าน ก่อนจะร่ายรายการอาหารที่ต้องการอย่างรวดเร็ว ทำเอา
ท่านลุงที่มารับรายการอาหารฟังเกือบจะไม่ทัน

⁷ ตำราปกขาว คือหนังสือเขียนเรื่องลามกประเภทหนึ่ง

“เอ่อ...มีขอรับคุณชาย”

“ดีเลย ข้าเอาเกี้ยวน้ำอีกสามถ้วยขอรับ เจ้าต้องการสั่งสิ่งใด หรือไม่” สั่งเสร็จก็หันไปถามหญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แต่ใจหวลไป ฟังกลับส่ายหน้าไปมา “ท่านสั่งมาเยอะเช่นนี้แล้ว ข้าก็ไม่เอาอะไรแล้ว เดี่ยวจะกินกันไม่หมด”

“เอาตามนี้ขอรับท่านลุง”

“ได้ขอรับ โปรดรอสักครู่”

“เสี้ยวเฟิงเกอสั่งมาเยอะเช่นนี้ กินหมดหรือเจ้าคะ?”

“ข้าไม่ได้สั่งมาแค่ให้ข้ากับเจ้ากินเสี้ยวหน่อย พวกเจ้าเองก็นั่งลงที่โต๊ะข้าง ๆ กันนี่สิ ข้าสั่งเผื่อพวกเจ้าด้วย” เสี้ยวนุ่มชุ่มของใจเวฟเรียกบ่าวรับใช้ทั้งของตน ของน้องสาว และคนขับรถม้า ให้มานั่งกินอาหารด้วยกัน

“ไม่ดีกว่าขอรับ พวกข้าเหนื่อยไม่กล้าตื่นเสมนายหรือขอรับ” ซึ่งเจียนปฎิเสธอย่างสุภาพ ก่อนจะส่งยิ้มบางให้คุณชายของตระกูลที่มีน้ำใจเหลือล้นต่อบ่าวไพร่ในจวน

“ถ้าพวกเจ้าไม่มานั่งตามคำชวนของข้า ข้าจะเดินกลับจวน!”

“คุณชาย...”

ใจหวลฟังเห็นดังนั้นก็หัวเราะออกมา พี่ชายของนางนั้นหัวดียิ่งกว่าใคร และไม่เคยสนใจกฎเกณฑ์อันใดเลย แต่ถึงกระนั้นก็มีความสุขุม รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา และรู้จักกาลเทศะ นางนั้นมีใจเวฟเป็นต้นแบบในการใช้ชีวิต

“ฮ่า ๆ ๆ พวกเจ้านั่งเถอะ ไม่อย่างนั้นเสี้ยวเฟิงเกอคงจะเดินกลับจวนเองเป็นแน่แท้”

สุดท้ายบ่าวสามคนที่ตามมาด้วยก็ต้องนั่งลงกินอาหารที่คุณชายรองสั่งมาจนเต็มโต๊ะของพวกเขา แต่ก็รู้ว่าพวกเขาต้องวางตัวอย่างไรถึงจะไม่ใช่การตื่นเสมนาย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นทำให้สองผู้เสี้ยวจ้าวของร้านน้ำชาแห่งนี้

ต่างพากันยิ้มเอ็นดูในความเป็นกันเองและมีเมตตาต่อบ่าวไพร่ จนอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าบุคคลได้หมวกคลุมหน้านั้นจะมีหน้าตาหล่อเหลาสักแค่ไหน และเป็นลูกหลานขุนนางตระกูลใดกัน เหตุใดจึงสอนลูกสอนหลานได้ดีเช่นนี้

สอง

ถือเสียว่าฝึกจิตให้แข็งแกร่งก็แล้วกับ

หลังจากที่โจวเฟิง โจวหลิงฟาง และผู้ติดตาม ตีมน้ำชาและกินอาหารเสร็จเรียบร้อย ก็พากันจ่ายเงินแล้วเดินมุ่งหน้าไปยังร้านขายตำราที่ตั้งอยู่ท้ายตลาด ร้านนั้นเป็นร้านเก่าแก่ มีมาตั้งแต่ก่อนที่พวกเขาจะเกิดเสียอีก ในร้านมีตำรับตำราหายากมากมาย แม้แต่ตำราของชาวตะวันตกก็มีขาย ไม่อาจรู้ได้เช่นกันว่าเจ้าแห่งร้านไปสรรหาตำราเหล่านี้มาจากที่ใด แต่โดยส่วนมากแล้วบัณฑิตต่าง ๆ มักจะรู้จักกันดีว่า ถ้าอยากได้ตำราดี ๆ สักเล่ม สถานที่นี้คือที่แรกที่พวกเขาจะนึกถึง... พวกเขาเองก็เช่นเดียวกัน

“เสี่ยวเฟิงเกอ... ท่านว่าตำราเล่มนี้เข้าทำหรือไม่เจ้าคะ ข้าอยากนำไปลองศึกษาดู” โจวหลิงฟางยื่นตำราแพทย์ที่ค่อนข้างเก่ามาให้พี่ชายของตนที่ยืนดูหนังสืออยู่ใกล้ ๆ กัน

“ฟางเอ๋อร์อยากเป็นหมอมหรือหรือ”

“ข้ายังไม่มั่นใจเลยเจ้าคะ แต่ศึกษาไว้ก่อนก็น่าจะเป็นการดี”

โจวเฟิงพยักหน้าเล็กน้อยอย่างเข้าใจ เขาเปิดตำราเล่มนั้นดูครู่หนึ่งแล้วส่งคืนให้น้องสาว

“เล่มนี้ก็ดีนะ แต่ข้าว่าเจ้าต้องเอาตำราแพทย์ของสมัยนี้ไป

ศึกษาควบคู่กัน เพราะตำราเล่มนี้ค่อนข้างเก่ามากแล้ว หลายสิ่งเปลี่ยนโรคติดต่อเกิดขึ้นเยอะแยะมากมาย ควรนำเล่มนี้กับเล่มนี้ไปศึกษาด้วยกันน่าจะเป็นผลดีกับตัวเจ้ามากกว่า”

ใจหวลิ่งฟางยีนฟังพี่ชายของนางแนะนำตำราแพทย์ให้ฟังด้วยความปลื้ม พี่ชายของนางไม่ได้เก่งแค่ความดีอันร้นหรือกนะ ด้านการแพทย์พี่ชายนางก็ทำได้ดี! ศาสตร์วิชาทั้งบู๊และบู้พี่ชายนางก็ทำได้เช่นกัน! งานบ้านงานเรือนพี่ชายนางก็ทำได้ และทำได้ดีเสียด้วย!

สองพี่น้องต่างเดินดูตำราและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน จนไม่รู้ตัวว่ามีใครหลายคนในร้านหันมามองคนทั้งคู่เป็นตาเดียว ความน่ารักร่อนหวานของใจหวลิ่งฟางที่แผ่ออกมาจากทั้งน้ำเสียง จังหวะในการพูด และการวางตัว ทำให้บุรุษที่อยู่ในละแวกนั้นต่างหน้าขึ้นสไปตามๆ กัน ส่วนอีกคนเป็นบุรุษผู้มีผมสีดำราวกับสีของปีกอิกาทที่ซุกซ่อนใบหน้าไว้ได้หมวกคลุมหน้า แม้จะไม่เห็นหน้าตาได้อย่างชัดเจนแต่การวางตัว ท่วงท่าการเดิน และน้ำเสียงที่เปล่งออกมา ก็ทำให้คนอื่น ๆ ในร้านต่างรับรู้ได้เป็นอย่างดีว่าต้องเป็นลูกหลานตระกูลผู้ร่ำมากดีอย่างแน่นอน

“ขออภัย ไม่ทราบที่แม่นางเป็นคนของตระกูลไหน จะเป็นการเสียมารยาทหรือไม่ถ้าข้าจะขอทราบชื่อแซ่ของแม่นาง” บัณฑิตหนุ่มแต่งตัวภูมิฐานพร้อมห้อยหยกประจำตระกูลไว้ที่ข้างเอว ตัดสินใจบากหน้าเข้ามาทำความรู้จักกับใจหวลิ่งฟาง

ใจหวลิ่งฟางยีนมองอยู่เบนสายตาไปมองพู่หยกที่อีกฝ่ายห้อยเอาไว้

ตระกูลอู๋

ตระกูลขุนนางเก่าแก่ที่รับราชการทั้งตระกูล ถ้าไม่เป็นแม่ทัพนายกองก็มักจะดำรงตำแหน่งสำคัญๆ ในวังหลวง แต่ถ้าถามว่าน่าคบหาหรือไม่...

คงต้องตอบว่า...ไม่

ตระกูลอยู่ถึงแม้จะมีหน้ามีตาในแคว้นจ้าว เป็นที่ยำเกรงของเหล่าขุนนางชั้นผู้น้อย ถวายงานรับใช้เชื้อพระวงศ์มาตั้งที่รัชสมัย แต่ก็เชื่อว่าชาวสะอาดไร่ล้มทิน มีข่าวลือให้ได้ยินถนัดไป ชาวครวาล่าสุดที่ได้ยินมาคือ ผู้นำตระกูลอยู่พยายามที่จะถวายบุตรสาวของตนให้เป็นไทจื่อเพยของไทจื่อผู้นั้น แต่เหมือนการกระทำนั้นจะมีสำเร็วกี่แน่ละ...

ตำแหน่งว่าที่ไทจื่อเพยนั้นนะ...

มันอยู่ที่ข้านี่ไง!

“เอ่อ...ข้าชื่อหลิงฟาง โจวหลิงฟางเจ้าคะ” น้องสาวของเขาแม้จะไม่อยากผูกสัมพันธ์ แต่ก็ต้องรักษาหน้าวงศ์ตระกูลเอาไว้เช่นกัน จึงเอ่ยตอบออกไปอย่างไม่ค่อยเต็มเสียงเท่าใดนัก

“ข้าชื่อจื่อหิง ข้าขอเรียกเจ้าว่าหลิงฟางได้หรือไม่ เราจะได้สนิทกันเร็วขึ้น”

อันใดกัน...เพ็งเจอน้ำน้องข้าครั้งแรก เจ้าก็ไม่ให้เกียรติกันแล้วรี!

“คงมิเป็นไรกระมัง น้องสาวข้ามีสหายเยอะแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีเจ้ามาเป็นสหายของน้องข้าเพิ่มหรอก!”

ยังไม่ทันที่โจวเพ็งจะได้ออกปากปฏิเสธคุณชายตระกูลอยู่ เสียงแหบห้าวที่กำลังเริ่มแตกเนื้อหนุ่มก็ตั้งขึ้นที่ข้างหลังของจื่อหิงเสียก่อน และน้ำเสียงแบบนี้คงเป็นใครไปมิได้นอกจาก...

“รู้ว่เกอ!”

โจวจื่อรว่เป็นน้องชายของโจวเพ็ง เขาคือเด็กหนุ่มอนาคตไกลที่เปลอเพียงชั่วครู่ชั่วคราวก็ได้เข้าได้เป็นถึงองครักษ์ข้างกายเงินหวางจ้าวผู้หึงด้วยวัยเพียงสิบเจ็ดหนาวเท่านั้น

“ข้าอยากผูกสัมพันธ์เป็นมิตรสหายกับหลิงฟาง เจ้ามาเกี่ยวอันใดด้วย”

“หือ...ข้าเพ็งรู้ว่าคุณชายตระกูลอยู่มิได้รับการสั่งสอนเรื่อง

มารยาทต่อสตรีที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึงหนึ่งก้านธูป⁸ อันที่จริงคุณชายผู้ควรเรียกขานน้องสาวของข้าว่าคุณหนูใจผู้มีหรือ” น้ำเสียงเย็นเยียบไม่บ่งบอกอารมณ์ของใจจ้าวรูดังขึ้น ก่อนปรายสายตาไปมองอู่จื่อหนึ่ง

“เจ้า! เจ้ากล้าดียังไงถึงมาพูดกับข้าแบบนี้! ตำแหน่งหน้าที่การทำงานข้าสูงกว่าเจ้า เจ้ามันก็แค่ นายทหารปลายแถว!”

อา...

สงสัยจะไม่ได้รับรู้ข่าวสารอันใดเลยสินะ ชุดที่ใจจ้าวรูดสวมอยู่นั้นเป็นสีดำทั้งตัว มีตราสัญลักษณ์ของเงินหวางที่เป็นรูปพญาอินทรีล้อมเมฆาปกอยู่ทีหัวไหล่ด้านขวา พร้อมกับกระเป๋าย่อยพู่สีน้ำเงินตามชั้นขององครักษ์ประจำพระองค์

นี่คุณชายตระกูลอู่ไม่รู้จักจริง ๆ หรืออย่างไร ว่านี่คือเครื่องแบบขององครักษ์ประจำพระองค์ ไม่ใช่เครื่องแบบนายทหารปลายแถว

“ต่อให้น้องข้าเป็นแค่ทหารปลายแถว แต่น้องข้าก็ยังมีมารยาทมากกว่าท่านที่เป็นถึงลูกหลานขุนนางระดับสูงในวัง แต่มายืนชี้หน้าด่าคนอื่นอย่างไม่รู้จักมารยาทเช่นนี้” ใจจ้าวเพียงเอ่ยออกมาพร้อมแผ่ปราณกดดันไปให้อู่จื่อหนึ่ง จนอีกฝ่ายอึดอัดหายใจแทบไม่ออกจนต้องยอมล่าถอยไป

“รูด เกอ ท่านกลับมาแล้ว!” เมื่อเหตุการณ์สงบ น้องเล็กของพวกเขา ก็กระโดดกอดพี่ชายของนางด้วยความคิดถึง

“เบาฟางเออร์เบา ตัวเจ้ามิได้เล็กเหมือนอย่างแต่ก่อนแล้ว โทมใส่ข้าเช่นนี้ หลังข้าหักจะทำอย่างไร” ถึงปากจะบ่นน้องสาว แต่มือเล็กก็ตัวดโอบกอดน้องสาวด้วยความคิดถึงเช่นกัน โดยมีมิโครสนใจเลยว่า จะมีผู้ใดมองอยู่บ้าง

⁸ 1 ก้านธูป เท่ากับเวลาประมาณ 30 นาที

“อะแหม่ม...ที่นี้มีไข่จวนของเราละ เจ้าเด็กน้อยทั้งสองจะกระทำ
สิ่งใดก็ช่วยรักษาภิรยากันหน่อยเถิด”

“ขออภัยขอรับเสี่ยวเฟิงเกอ แต่ข้าอยากถอดท่านบ้างได้หรือ
ไม่” ยังไม่ทันที่เขาจะได้เอ่ยปากปฏิเสธ เจ้าน้องชายตัวดีก็โถมเข้ากด
เขาเต็มรักจนหมวกเกือบจะหลุดออกจากศีรษะ

“เหวอ! ร๊วเออร์ ข้าหนัก”

“อา...เสี่ยวเฟิงเกอของข้า---” ยังไม่ทันได้พูดจาอะไรกันต่อ จู่ ๆ
โจวเฟิงก็รู้สึกถึงแรงเหวี่ยงบางอย่างที่ดึงตัวน้องชายของเขาไป ก่อน
จะหันไปพบคนต้นเหตุที่ดึงโจวจื่อร๊วออกไป

ใครกันละนั่น?

ตรงหน้าของโจวเฟิงคือบุรุษหนุ่มรูปงาม มีนัยน์ตาสีน้ำหมึกดู
น่าค้นหา ทว่าก็ดูน่าเกรงขาม แต่งกายด้วยชุดแบบชาวบ้าน มองปราด
เดียวก็รู้ว่าเป็นเนื้อผ้าชั้นดี ผิวพรรณก็ดูสะอาดสะอ้าน กระเป๋ที่เหน็บ
ข้างเอวนั่นอีก ไหนจะผู้ติดตามด้านหลังที่ทำหน้าถมึงทิงตีหน้ายักษ์
จนผู้คนที่อยู่บริเวณนี้ต่างพากันถอยห่าง

อือ...ถ้าเป็นเช่นนั้นคงมีพันจินหวางสินะ

“อ๊ะ...คุณชายปล่อยพี่ชายของข้านะเจ้าคะ” โจวหลิงฟางเมื่อ
เห็นคนเป็นพี่ชายโดนกระชากออกไปก็ร้องโวยวายให้ปล่อย

“ฟางเออร์ อย่าได้เสียมารยาท ข้าต้องขออภัยที่น้องสาวของ
ข้าทำตัวไม่เหมาะสม” เป็นโจวเฟิงที่เอ่ยปรามน้องสาว เขาหันไปโค้ง
คำนับให้บุคคลสูงศักดิ์ที่ปานนี้ยังไม่ยอมปล่อยน้องชายของตนเลย

“หือ...เจ้ารู้หรือว่าข้าเป็นใคร”

ไม่รู้สิสิแปลก...คนที่จะทำให้โจวจื่อร๊วไม่โวยวายตะต่อยได้ จะ
มีสักกี่คนกันเชียว ถ้ามีชื่อนายเหนือหัว

“ข้าทราบขอรับ แต่รบกวนปล่อยน้องชายของข้าได้หรือไม่” ถึง
จะเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่มาโอบเอวร๊วเออร์ของเขาในที่โล่งแจ้งแบบนี้
เขาก็ไม่ยอมหรอกนะ!

“น้องชาย? ไหนเจ้าว่าพี่ชายเจ้าอยู่ชายแดน” องค์ชายรองผู้นี้
มิได้สนใจในคำขอร้องของโจวเฟิงเลยแม้แต่น้อย แต่กลับหันไปถาม
คนที่ตนเองยังโอบอวอไว้อยู่

“พี่ชายกระหม่อม เอ๊ย! พี่ชายข้าอยู่ชายแดนจริง ๆ ขอรับ”

“แล้วนี่ก็พี่ชายเจ้าอีก?”

“ขอรับ ตระกูลข้ามีพี่ชายสองคน และน้องสาวหนึ่งคน แล้วก็...
คุณชายปล่อยข้าได้แล้วขอรับ” โจวจื่อร่วพยายามแะมืออีกฝ่ายออก
อย่างทุลักทุเล จะสะบัดแรงก็กลัวโดนโบย

“เช่นนั้นเจ้าพาข้าไปจวนเจ้าหน้อยสิ ตั้งแต่ทำงานกับข้ามา เจ้า
ยังมีเคยกลับจวนเลยนี้”

*ก็กระหม่อมขอลากลับบ้านที่ไร พระองค์ก็มักโยนเผื่อกร้อนมา
ให้กระหม่อมตลอดเวลานี้!*

โจวจื่อร่วได้แต่มองค้อนนายเหนือหัว ก่อนจะหันมาจับจุนงมือ
น้องสาวของตนออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ผู้เป็นพี่ชายยืนประจันหน้า
กับองค์ชายรองต่อไป

“เมื่อสักครู่ข้าต้องขอโทษด้วยที่เสียมารยาทดึงตัวองครักษ์โจว
ออกมาจากท่าน นามของข้าคือจ้าวฝูหมิง” เขาหันมามองโจวเฟิงก่อน
จะก้มศีรษะขอโทษเล็กน้อยแล้วเอ่ยแฉ่งนามของตน

“มิเป็นไรพะยะค่ะ กระหม่อมมีนามว่าโจวเฟิง” เมื่อโจวเฟิง
แนะนำตัวเสร็จ จ้าวฝูหมิงก็เบิกตากว้างก่อนจะกวาดตามองคนตรง
หน้าตั้งแต่หัวจดเท้า จนอีกฝ่ายต้องกระแอมไอออกมา

“ฮะแอม! มีสิ่งใดหรือพะยะค่ะ”

“อ๊ะ...เอ่อ...เปล่า ๆ ข้าขอโทษ เราเดินไปคุยกันไปดีหรือไม่ แล้ว
ก็ไม่ต้องมากพิธีกับข้า วันนี้ข้าแค่มาเดินเล่นนอกตำหนักเท่านั้น” พุด
จบจ้าวฝูหมิงก็ผายมือให้อีกฝ่ายเดินออกมาจากร้านหนังสือ แล้วจึง
เดินตามออกมา ส่วนตำราของโจวหลิงฟาง ได้ให้บ่าวรับใช้จ่ายเงินและ
นำกลับไปเรียบร้อยแล้ว

“ท่านว่าท่านชื่อใจเวียงไช้หรือไม่”

“พะยะ...เอ๋อ...ขอรับ”

“เช่นนั้นท่านก็คือว่าที่พีสะไก้ของข้าไช้หรือไม่” จ้าวผู้หมิงพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งล้อเลียน ทำเอาใจเวียงไท้แทบจะสะดุดอากาศหกล้มว่ากระไรนะ?! ว่าที่พีสะไก้?!

“ข้าจะรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่งถ้าคุณชายจะไม่พูดคำนั้นออกมาขอรับ”

“ฮ่า ๆ ๆ ได้ ข้าเข้าใจแล้ว ว่าแต่ว่าท่านอายุเท่าไรแล้ว ข้าจะได้เรียกขานได้ถูก”

“กลางปีนี้ข้าก็อายุครบยี่สิบขอรับ”

“อา...ท่านเด็กกว่าข้าเสียอีก แล้วท่านรู้หรือไม่ว่าตำแหน่งของข้าว่าที่สามี่...เอ๋อ...ขอโทษ เขาอายุเท่าไร” จ้าวผู้หมิงรีบเปลี่ยนสรรพนามในการเรียกองค์ชายใหญ่แทบจะทันที เมื่อรับรู้ได้ถึงรังสีความไม่พอใจที่แผ่ออกมาจากอีกฝ่าย

“ข้ามีทราบขอรับ”

เหตุใดเขาต้องสนใจโจ้ผู้นั้นด้วยเล่า!

“ตำแหน่งของข้าปลายปีนี้อายุยี่สิบเก้า”

ฮะ?! ยี่สิบเก้า?! อายุห่างจากข้าตั้งเก้าหนว!

“อา...ชีวิตข้าช่างบัดชบเสียจริง” หลังจากทีใจเวียงไท้เปลือยตัวพิมพ์ออกมา ผู้ที่มีวรยุทธ์ต่างก็มีประสาทสัมผัสที่ดี ทำให้ได้ยินประโยชน์นั้น ต่างก็พากันกลั่นหัวเราะอย่างสุดความสามารถ จะมีก็แต่จ้าวผู้หมิงนี่ล่ะที่หัวเราะออกมาอย่างไม่เกรงใจ

“ฮ่า ๆ ๆ ท่านช่างเหมาะสมกับตำแหน่งเสียจริง พีสะไก้ ข้าขอขานท่าน!”

เหมาะสมอันใด?! พีสะไก้อันใด?! ขอขานอันใด?!

มันจะอะไรกับเขานักหนา?!

สุดท้ายแล้วจ้าวผู้หมิงก็ไม่ได้ตามองครักษ์ตัวน้อยของตน กลับมาที่จวนตระกูลโจว เนื่องจากต้องออกไปทำธุระที่แถบชานเมือง ทิศเหนือตามการไหว้วานของจ้าวจื่อหาน

“เจ้าไม่ตามเงินหวางไปจะดีหรือรัวร์เออร์” โจวเฟิงอดที่จะเอ่ยถามออกมาไม่ได้ ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งรถม้ากลับไปจวน

“เงินหวางไปทำธุระให้ไท่จื่อ น่าจะเป็นธุระสำคัญ ผู้ที่ติดตามไปจึงมีแต่คนของไท่จื่อเอง”

“เช่นนั้นหรือหรือ” โจวเฟิงพิมพ์่าเสียงแผ่ว เขานั่งคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย รู้ตัวอีกทีรถม้าก็จอดเทียบที่หน้าประตูจวนเรียบร้อยแล้ว

โจวฮูหยินที่ทำอาหารอยู่ในห้องครัว เมื่อได้ยินว่าบุตรชายคนที่สามของตนกลับมาถึงแล้ว ก็รีบกระวีกระวาดออกมาต้อนรับ

“คิดถึงเหลือเกินรัวร์เออร์ของแม่” มือที่เริ่มเหยียวนตามวัยจับเข้าที่แก้มของอีกฝ่าย พร้อมทั้งบรรจงกดจูบที่พวงแก้มใสเพื่อคลายความคิดถึง

โจวเฟิงที่เห็นว่าคนในจวนกำลังถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของโจวจื่อรัวร์อยู่ เขาจึงได้ปลีกตัวออกมาและรีบเร่งเดินตรงไปยังเรือนของตนเพื่อสะสางกิจธุระบางอย่าง ก่อนจะกลับเข้ามาที่เรือนใหญ่เพื่อร่วมกินอาหารมื้อค่ำพร้อมกับคนในครอบครัว

“แม่ส่งข่าวไปหาพี่ใหญ่ของพวกเจ้าแล้ว คาดว่าจดหมายจะไปถึงมือเสี่ยวเหยียนในอีกไม่กี่วันข้างหน้า”

โจวจื่อรัวร์รู้เรื่องสมรสพระราชทานมาจากจ้าวผู้หมิง จึงทำได้เพียงแค่ส่งยิ้มแหยๆ อย่างให้กำลังใจไปให้พี่ชายของตนที่นั่งหน้าดำทะมึนอย่างไม่สบบารมณณ์

“งานการขำมีตั้งมากมาย... เหตุใดต้องหาเผื่อกร้อนมาให้ข้าอีกก็ไม่รู้” โจวเฟิงบ่นอุบ พูซ้เข้าปากคำโตด้วยความไม่สบบารมณณ์

“คิดเสียวว่าฝึกจิตให้แข็งแกร่งก็แล้วกัน” ในเมื่อไม่รู้จะช่วยบุตรชายของตนอย่างไร โจวเหวินหลงจึงได้แต่ปลอบโยนด้วยถ้อยคำที่

ชวนหัวเราะเสียนี้

ใจสุขหิยินและใจจื่อร้วต่างพากันก้มหน้าอมยิ้ม เพราะหลังจาก
ที่ใจเววินหลงพูดจบ บุตรชายคนรองก็ยิ่งทำหน้าที่ดำทะมึนใส่พร้อม
กับพูดว่า “ก่อนจะได้ฝึกจิต ตบะข้าคงแตกก่อนพอดี!”

สาม

คุณชายใหญ่ตระกูลใจ

หลังจากวันที่ใจจี้ธวัชกลับมาพักที่จวน เวลาที่ล่วงเลยมาเกือบสัปดาห์แล้ว อีกเพียงไม่ถึงสองสัปดาห์ก็จะถึงวันอภิเษกสมรสของตน ในระหว่างนั้นใจสูญหยินก็ได้มอบวันเดือนปีเกิดของใจเฟิงให้แม่สื่อตามธรรมเนียม เพื่อให้อีกฝ่ายนำแผ่นกระดาษที่เขียนวันเดือนปีเกิดของเขาไปวางไว้หน้ารูปปั้นเทพเจ้า เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ชี้แนะว่าการแต่งงานครั้งนี้จะนำโชคดีหรือโชคร้ายมาสู่ครอบครัว ว่าที่คู่บ่าวสาวดวงสมพงศ์กันหรือไม่ หากไม่มีสัญญาณบ่งชี้ถึงความไม่เป็นมงคลเกิดขึ้น การเตรียมงานแต่งงานก็จะเริ่มต้นทันที

ใจเฟิงที่หวังว่าการเสี่ยงทายในครั้งนี้จะมีสิ่งที่ขัดแย้งกันบ้างเพื่อว่างานมงคลสมรสจะได้ถูกยกเลิกไป แต่ก็คล้ายสวรรค์กลั่นแกล้งนอกจากจะไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ความไม่เป็นมงคลแล้ว หน้าซำดวงชะตาของเขากับอีกฝ่ายยังช่วยหนุนส่งกันและกันได้เป็นอย่างดีอีกด้วย สร้างความปลื้มให้แก่หญิงช่างและหวังหวังใฮ่วิ่งนัก

ยังคิดยิ่งหุดหงิด! ฮือ...เมื่อไรเหยียนเกอจะกลับมา!

“คุณชายขอรับ! คุณชาย!” เสียงของเด็กรับใช้ดังมาก่อนที่เจ้าตัวจะโผล่มาเสียอีก

“เสี้ยวเจียน...อย่าวิ่ง เดี่ยวเกิดหกล้มขึ้นมาจะทำอย่างไร”

ซ่งเจียนเป็นบ่าวที่ถูกทางบ้านชายไปเป็นทาสในตลาดมืด ตอนนั้นเจ้าบ่าวตัวน้อยของเขาวิ่งหนีหิวซุกหัวซุนมาชนเขาที่กำลังเดินชมตลาดอยู่กับพี่ชาย โจ้วเฟิงเห็นเจ้าตัวน้อยเนื้อตัวมอมแมม ใบหน้ามีบาดแผลหลายรอย ไหนจะตามลำตัวอีก เขาเกิดความสงสารจึงได้ตัวซ่งเจียนออกมา แล้วรับมาเป็นบ่าวรับใช้ข้างกาย เวลานี้ซ่งเจียนก็อยู่ข้างกายเขามาเป็นเวลาแปดปีแล้ว เขาเองก็เอ็นดูบ่าวตัวน้อยนี้เสมือนน้องชายแท้ ๆ ของเขาอีกคน

“ขออภัยขอรับคุณชาย...คุณชายใหญ่กลับมาจากชายแดนแล้วขอรับ!” เสียงของบ่าวตัวน้อย ร่างเพรียวระหงของโจ้วเฟิงก็กึ่งเดินกึ่งวิ่งไปทางเรือนรับรองใหญ่ทันที ไม่เหลือเค้าคุณชายรองตระกูลโจ้วเลยแม้แต่บ่าว

โจ้วเฟิงรีบสาวเท้าไปยังห้องรับแขกทันทีที่ได้ยินเสียงที่แสนคิดถึง เขาไม่ได้เจอพี่ใหญ่ของตนมาสักพักแล้ว คิดถึง! อยากกอด! อยากอ้อน! และอยากฟ้อน!

เขากวาดตามองด้วยความรวดเร็ว ก่อนจะมองเห็นแผ่นหลังที่ค่อนข้างคุ้นเคยในสายตาของตน เขาเรียวก้าวฉับ ๆ ไปด้วยความว่องไว

“เหยียนเกอออ~”

ฟูบ!

อ๊า~ หลังเหยียนเกออุ่นดีจริง ๆ!

“ฮือ...ข้าคิดถึงเหยียนเกอเหลือเกิน!” โจ้วเฟิงซุกใบหน้าลงกับแผ่นหลังของพี่ชาย ภูไทแก้มของตนไปมากับแผ่นหลังนั้นด้วยความออดอ้อน

“เหยียนเกอ ท่านรู้ไหมว่าข้าต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรส ต้องแต่งเป็นไทจื่อเพยให้ไทจื่อ! ข้าไม่อยากแต่ง! ฮือออ...ความสงบสุขในชีวิตข้าตอนนี้ก็แทบไม่มีแล้ว!” คนที่ยังซุกหน้าอยู่กับแผ่นหลังแข็งแกร่งเปิดปากบ่นออกมาเสียงดัง โดยมีได้สนใจว่ามีผู้ใดอยู่ในที่นี้บ้าง

โจวเฟิงที่มัวแต่เอาแก้มของตนถูไถกับแผ่นหลังใหญ่ไปมา ก็เริ่ม
อะใจขึ้นมาบ้างเล็กน้อย

เอ๊ะ...ทำไมเงียบกันล่ะ

“สะ...เสียวเฟิง” เสียงของคุณชายใหญ่ตระกูลโจวเรียกสติอ่อน
ของตน

คิ้วสีเข้มขมวดเล็กน้อยด้วยความสงสัย

หือ?...เสียงพี่ใหญ่นี้ แต่ทำไมเสียงนั้นดูไกลจากข้าเหลือเกิน

“ฮึ! เจ้าไม่ยอมแต่งกับข้า แต่กอดข้าเสียนั่นเชียว”

เอ๊ะ?!

เสียงทุ้มทรงพลังเฉยขัดความคิดของเขา ทำเอาโจวเฟิงมือขึ้น
เหงื่อ แต่ยังไม่ยอมปล่อยมือออกจากอีกฝ่าย ด้วยรู้ดีแน่แล้วว่าคนที่
ตนกอดอยู่คือผู้ใด!

บิดามันเถอะ! นี่ข้าทำอะไรลงไป!

โจวเฟิงเหงื่อภาพแตกพลั๊ก ก่อนจะติดตัวออกจากอีกฝ่ายอย่าง
รวดเร็ว ด้วยความช่วยเหลือจากพี่ชายที่ดึงเขาออกมาแล้วให้ชนหน้า
ลงกับแผ่นอกของเจ้าตัวแทน

“กระหม่อมต้องขอประทานอภัยกับความโง่เขลาของน้องชาย
กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ!” โจวจื่อเหยียน พี่ใหญ่ของตระกูลโจวทรุดตัว
ลงคุกเข่ากับพื้นพร้อมโขกศีรษะของตนอย่างรวดเร็ว โดยมีเจ้าน้องชาย
ตัวดีโตนบั้งคืบให้คุกเข่าด้วย เหตุเพราะคนเป็นพี่ไม่ยอมปล่อยน้อง
ออกมาจากอก

“ลุกขึ้นเถอะ ข้าไม่ได้โกรธอะไร” ร่างสูงใหญ่ของไท่จื่อหมุนตัว
กกลับมาหลังจากที่เป็นอิสระจากการกอดรัดแล้ว

“ขอบพระทัยพะยะค่ะ”

โจวเฟิงที่ยังชุกหน้ากับอกพี่ชาย ยิ่งชุกหน้าหนักเข้าไปอีก มือ
เรียวกำสาบเสื่อของโจวจื่อเหยียนเอาไว้นั่น ไหล่บางสันเล็กน้อย
คล้ายคนหวาดกลัว ทำเอาจ้าวจื่อหานขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

“น้องชายของเจ้าไม่คิดจะเงยหน้าสบตากับข้าหน่อยหรือ ท่านรองแม่ทัพโจว?” เสียงของจ้าวจื่อห่านท่วมกังวานและมีอำนาจแฝงความดุตัน ยิ่งทำให้โจวเฟิงสะดุ้งเฮือก มือเรียวสันระริกอย่างหวาดกลัว

“เอ๋อ...บุตรชายกระหม่อมมีแผลที่ใบหน้า ยังรักษาไม่หาย เขาไม่กล้าให้ผู้ใดเห็นใบหน้าของตน เลยเสียมารยาทต่อพระองค์ได้โปรดเมตตาด้วย” อดีตแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพทั้งสี่เป็นคนเอื่อยปากออกมาแทน

จ้าวจื่อห่านผินหน้ากลับมามองผู้ที่เป็นอดีตแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพทั้งสี่ ทั้งยังเป็นอาจารย์สอนวิชาการต่อสู้ให้ตน และตอนนี้ก็ยังคงดำรงตำแหน่งขุนนางที่ปรึกษาของราชสำนัก แต่คงมีค้อยได้เข้าร่วมการประชุมที่ห้องพระโรงเท่าใดนัก เพราะโจวเหวินหลงนั้นทำงานรับใช้ห่วงข้างในเงามืด

จ้าวจื่อห่านพยักหน้าเข้าใจ เขาก็หาได้ใส่ใจไม่ว่าอีกฝ่ายจะทำตัวไร้มารยาทกับตนแค่ไหน เหตุเพราะตนเองก็มีได้อยากจะตบแต่งผู้ใดเป็นภรรยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุรุษด้วยกัน แม้กฎหมายของแคว้นจ้าวจะอนุญาตให้บุรุษและบุรุษแต่งงานกันได้ก็ตามที เหตุเพราะแคว้นจ้าวเองก็มีบุรุษที่มีใช้บุรุษ เป็นบุคคลที่มีรูปร่างภายนอกเช่นบุรุษ แต่ภายในร่างกายกลับมีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้บุรุษกลุ่มนั้นตั้งครรรภ์ได้เหมือนสตรี! บุคคลทั่วไปเลยเรียกกลุ่มคนเหล่านั้นว่า ‘เกอ’

กฎหมายของแคว้นจ้าวได้ระบุเอาไว้ว่า ผู้ใดที่เป็นเกอจะต้องใช้ผ้าสีผูกผม เพื่อให้คนทั่วไปแยกออกได้ว่าผู้ใดเป็นเกอ และเกอจะไม่มีสิทธิ์เข้ารับราชการทหาร เป็นเพราะร่างกายของเกอนั้นค่อนข้างบอบบางราวกับสตรี การใช้แรงงานหรือการฝึกฝนร่างกายร่วมกับบุรุษนั้น จะนำมาซึ่งความเดือดร้อนและการถูกลดรอนสิทธิเสรีภาพ ดังนั้นห่วงข้างจึงร่างกฎหมายเพื่อปกป้องราษฎรของพระองค์ที่เป็นเกอ และถึงแม้จะรับราชการทหารมิได้ แต่เกอในแคว้นจ้าวก็ยังสามารถที่จะทำอาชีพอย่างอื่นได้หลายอย่าง เรียกได้ว่าความเป็นอยู่

ของเกอโนแคว้นนี้ค่อนข้างมีสิทธิ์เท่าเทียมกับบุรุษหรือสตรีทั่วไป ถ้าเทียบกับแคว้นอื่น ๆ ที่เกอโนจำกัดสิทธิ์

แต่ก็นั่นละ...

โจวเฟิงผู้หนึ่งที่ศรัทธาก็ได้มีผ้าสีผูกผม มีก็แต่เป็นหยกแกะสลักลายหงส์ที่เสียบอยู่บนศีรษะเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับบุรุษในแคว้นทั่วไป ไหนจะแต่มีเงินเตียนที่จะมีลักษณะเป็นแต่มีสีขาวดเล็ก ๆ มีหลากหลายลวดลาย ทั้งลายหยดน้ำหรือลายดอกไม้ต่าง ๆ ที่มักจะมีย่องรอยให้เห็นตามหน้าผากหรือข้อมือตามแบบฉบับของเกอโนแคว้นจ้าวก็มีให้เห็น แล้วเหตุใดเงินเสด็จพ่อของเขาถึงพระราชทานสมรสให้!

“เอ่อ... กระหม่อมขอตัวพาน้องชายของกระหม่อมกลับเรือนก่อนได้หรือไม่พะยะคะ ได้เวลาที่น้องชายกระหม่อมต้องกินยาแล้ว” รongแม่ทัพโจวเอ่ยเรียกสติของไท่จื่อให้กลับมา ดวงตาสีน้ำหมึกแสนดูดันตัวกลับมามองสหายร่วมเรียนของตน ที่แม้จะอายุน้อยกว่าเขาถึงสี่หนว แต่กัสนิทิตเชื่อเหมือนสหายรุ่นราวคราวเดียวกัน

“ตามสบาย ข้าจะอยู่คอยธุระกับท่านอาจารย์ เสร็จแล้วก็จะกลับตำหนักเช่นกัน”

“ขอบพระทัยพะยะคะ” โจวจื่อเหยียนค้อมตัวลงเพื่อค้ำับเชื้อพระวงศ์ ก่อนจะชวนตัวโจวเฟิงขึ้นแนบอกแล้วอุ้มออกจากเรือนรับรองไปอย่างรวดเร็ว

“เสี่ยวเฟิง...ปลอดภัยแล้ว” เสียงทุ้มแผ่ด้วยความอบอุ่นดังขึ้นข้างหูคนที่โดนอุ้ม โจวเฟิงเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายของตนแล้วยิ้มยิ้มแป้นแล่นออกมา

“ข้าคิดถึงท่านเหลือเกิน เหยียนเกอ” แชนเรียวโอบตัวรัดรอบตัวของผู้เป็นพี่ชาย ก่อนจะอดอ้อนออกมาในระหว่างที่อีกคนกำลังอุ้มตนเดินตรงไปยังเรือนเฟิงหลิง

ก็อ้อนกันแบบนี้อย่างไรล่ะ...เขาถึงตามใจอีกคนมากจนเริ่มจะ

เสียนิสัยแล้วกรรมัง

“เจ้าทำเรื่องขายหน้ามากรู้ตัวหรือไม่” เมื่อถึงเรือนของโจวเฟิง พี่ใหญ่ของตระกูลก๊วงน้องชายหัวแก้วหัวแหวนลงบนเก้าอี้ตัวยาว แล้วตนเองก็นั่งลงตามทันที

“ข้าขอโทษ...ก็ไม่คิดนี่ว่าพระองค์จะเสด็จมาด้วย” คนเป็นน้อง ทำปากยื่นปากยาว จนใจจื่อเหยียนอดใจไม่ไหวบีบปากนั้นเบา ๆ อย่างนึกมันเขี้ยว

“เพื่อเจ้าสิม ทุกวันที่สามของทุกเดือน ไทจื่อมักจะเสด็จมาที่ จวนเพื่อพบปะพูดคุยเกี่ยวกับยุทธวิธีการรบกับท่านพ่อของเรา”

“เป็นข้าที่สิมวันสิมคืนเอง...แต่ปกติแล้วข้าก็ไม่ได้อยู่ต้อนรับ พระองค์เสียน้อย”

“เฮ้อ...เอาเถอะ ข้ารู้เรื่องสมรสพระราชทานแล้ว เจ้าจะทำอย่างไรต่อไป” จู ๆ อีกฝ่ายก็จริงจังขึ้นมา ทำเอาโจวเฟิงต้องกระแอม ไอแล้วยืดตัวตรงมากขึ้น

“ข้าไม่รู้ขอรับ ถ้าข้าขัดราชโองการ ตระกูลเราคงได้ดับสิ้นเพราะ ข้า”

“...”

“ถึงอย่างไรข้าก็ต้องแต่ง เมื่อสัปดาห์ก่อนข้าออกไปตลาด ชาวบ้านลือกันเรื่องสมรสพระราชทาน บ้างก็ว่าท่านพ่อถวายเป็นข้าที่ อับลักษณ์และไม่เอาไหนให้เป็นไทจื่อเพยในไทจื่อ เพื่อที่จะได้ลดความ อับอายของตระกูลลง บ้างก็ว่าข้าทำเสน่ห์ใส่พระองค์เพื่อจะได้ถีบตน ขึ้นเป็นใหญ่” พูดถึงตรงนี้โจวเฟิงก็ได้แต่ถอนหายใจเอือกใหญ่ พวกเขาชาวบ้านก็ช่างลือได้ลือดี ความจริงมีถึงหนึ่งในสิบส่วนหรือเปล่านั้นก็ยังไม่ แน่ใจ

“เห็นที่เจ้าคงต้องจัดการตัวการที่ปล่อยข่าวลือเรื่องหน้าตาของ เจ้าแล้วกรรมัง”

“คงต้องเป็นเช่นนั้น...แต่ข้าค่อนข้างชินกับข่าวลือนี้ เพราะมัน

ช่วยทำให้ข้าทำอะไร ๆ ได้สะดวกมากขึ้น”

“แล้ววันพิธีเจ้าจะทำอย่างไร ไทจื้อเองก็ได้ยินข่าวลือเรื่องเจ้าเช่นกัน”

“อา...ข้าก็ทำอันใด ข้าเป็นอย่างไรข้าก็ไปอย่างนั้น ว่าแต่ว่าชายแดนสงบสุขดีหรือไม่”

“ก่อนที่จะกลับมาที่นี่ ทางชายแดนก็ได้ตามสืบข่าวคราวมาบ้างแล้ว วางใจได้ ช่วงนี้ชายแดนยังเงียบสงบ ไม่มีการรุกรานใด ๆ แต่ก็ยังให้เหล่าทหารฝีมือดีประจำการอยู่ที่นั่นก่อน ร่องานแต่งงานของเจ้าเสร็จสิ้น ข้าถึงค่อยยกทัพกลับไป” โจ้วจื้อเหยียนอธิบายรายละเอียดคร่าว ๆ ให้น้องชายของตนฟัง ถึงแม้การบอกกล่าวเรื่องของกองทัพจะมีใช้สิ่งที่สมควรแพร่พราย แต่กับโจ้วเฟิงแล้วถือเป็นกรณีพิเศษ เพราะน้องชายของเขาจำเป็นต้องรับรู้เรื่องที่ชายแดนทุกอย่าง

“ได้ยินเช่นนั้นข้าก็เบาใจแล้ว เหยียนเกอเข้าเฝ้าทรงแล้วหรือ”

“อ้อ...ข้ากับนายกองเข้าถวายรายงานเรื่องชายแดนแล้ว พระองค์ทรงพอพระทัยกับการจัดการพวกชนเผ่านอกด่าน”

“เช่นนั้นพระองค์ได้ประทานสิ่งใดให้ท่านหรือไม่”

“หวังช่างทรงถามอยู่ว่าข้าอยากได้สมรสพระราชทานหรือไม่ พระองค์จะทรงหาหญิงงามให้ข้า”

“หือ...เช่นนั้นเหยียนหวางมิแย่งหรือ” คนอายุน้อยกว่าทำตาหลุกหลิกเมื่อพูดเสร็จ สายตาแอบชำเลื่องมองผู้เป็นพี่ชายว่าจะทำกิริยาเช่นไรเมื่อเอ่ยถึงหวางเย่⁹ ผู้นั้น

“ฮึ! เจ้าต้องการสิ่งใดหรือเสี้ยวเฟิง เหตุใดต้องพูดถึงเหยียนหวาง” โจ้วจื้อเหยียนตวัดสายตาดู ๆ มองน้องชายตัวเองอย่างคาดโทษ

“อ้าว...โดยปกติยามเมื่อมีประมุขถวายฎีกาที่ห้องพระโรง เหล่าเชื้อพระวงศ์ก็เสด็จมาร่วมฟังด้วยมิใช่หรือ ข้าก็แค่ถามเท่านั้น เหตุใด

⁹ หวางเย่ (王爺) เป็นคำที่ใช้เรียกแทนผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นอ๋องในสมัยศักดินา

เหยียนเกอต้องมองข้าบบนนั้นด้วยเล่า” คุณชายรองไม่ว่าเปล่า ไบหน้า
อ่อนเยาว์ยับยู่ยี่ลงเล็กน้อย

“โอ้ ๆ ข้าขอโทษ อย่าโกรธข้าเลยนะ”

“เฮอะ! ไม่ค่อยจะได้อยู่ด้วยกัน ยังจะทำให้ข้าโกรธอีกหรือ!”

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะไถ่โทษโดยการพาเจ้าไปตลาด ซื้อขนมที่เจ้า
อยากกิน ไม่ ๆ ทุกอย่าง ทุกอย่างเลยที่เจ้าอยากได้ ดีหรือไม่!”

เมื่อโจวเฟิงได้ยินคำว่าไปตลาดและจะได้ซื้อทุกอย่างที่อยากได้
ให้ ทูก็เริ่มกระดิก ถ้ามีหูและหางเหมือนจิ้งจอก คงไม่ต้องเดาว่าน้อง
ชายของเขาจะกระดิกกระดิกหางหายไปมาขนาดไหน

“เฮ้อ... ข้าละเหนื่อยใจกับเจ้าจริง ๆ เสียวเฟิง” โจวจื่อเหยียนเห็น
ดังนั้นก็ต้องถอนหายใจออกมาพร้อมกับกิริยาที่ซุกซนเหมือนลิงของโจวเฟิง
จริงจังได้ไม่เท่าไรก็กลับมาซุกซนอีกเช่นเดิม ก็ไม่แปลกอันใดเท่าไร
ถ้าน้องชายและน้องสาวของเขาอีกสองคนจะเรียกพี่ชายคนรองด้วยความ
เอ็นดูว่า ‘เสี่ยวเฟิงเกอ’ เหตุเพราะทำตัวเป็นเด็กน้อยเช่นนี้
อย่างไรเล่า!

“ท่านสัญญากับข้าแล้วนะว่าจะซื้อให้ทุกอย่างที่ข้าต้องการ!”

หน้าบ้านเป็นลานไม้เขียว...ใครกันที่เมื่อสักครู่โกรธข้า ช่วย
บอกที!

“อ้อ... ข้าเคยผิดสัญญากับเจ้าด้วยหรือ”

“ไม่! เหยียนเกอของข้าดีที่สุดเลย!” พุดจบก็เฝะเข้ากอดพี่ชายจน
เต็มรัก คุณชายใหญ่ได้แต่ส่ายหน้าด้วยความระอากับว่าที่ไท่จื่อเพย
ผู้นี้

ว่าแล้วก็...เฮ้อ...เห็นทีสหายต่างวัยผู้สูงศักดิ์ของเขาต้องกินยา
ลูกกลอนแก้ปวดหัววันละหลายสิบเม็ดเลยละ

ว่าที่ไท่จื่อเพย เหตุใดจึงซนเหมือนลิง!

สี่

ร่วมหอลงโรง (โลง)

เมื่อการเสียดแทงดวงชะตาเป็นไปในทิศทางที่ดี ตัวแทนของจำวจื่อหวน หรือจะเรียกให้ถูกคือตัวแทนของหวงช่างก็ได้ส่งเทียบหมั้นและเทียบสินสอดที่ยาวเป็นหางว่าวมาให้ สินสอดทั้งหมดที่ทางตระกูลใจวได้รับเรียกได้ว่ามีมากมายเสียจนผู้อื่นต้องนึกอิจฉา จากนั้นทั้งสองฝ่ายต่างมอบของขวัญให้กันและกัน สุดท้ายแล้วฤกษ์งามยามดีก็ถูกกำหนดให้เกิดขึ้นภายในสัปดาห์หน้า ซึ่งยังคงเป็นวันและเวลาเดิมกับที่เจิงกงกงได้แจ้งแก่พวกตน ในวันที่อีกฝ่ายแวะเวียนมาหาเพื่อมอบเผื่อกร้อนแข่งใหญ่ให้แก่ใจวเฟิง

“ซ้ำว่าเรื่องนี้ต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังเป็นแน่” ใจวเฟิงพูดเสียงเบาคล้ายพึมพำกับตนเอง หลังจากที่ได้รับรู้แล้วว่าฤกษ์งามสมรสของตนถูกกำหนดขึ้นในวันที่สิบแปดนี้

“อย่างไรหรือ” คุณชายใหญ่ที่นั่งแกะเปลือกส้มอยู่เอ่ยถามออกมา

“เมื่อสัปดาห์ที่แล้วแม่สื่อเฟิงมาขอวันเดือนปีเกิดของข้าไป มาวันนี้ฤกษ์มงคลที่เฟิงได้มากับตรงกับฤกษ์มงคลที่เจิงกงกงแจ้งแก่พวกข้าในวันนั้น...เหยียนเกอว่ามันไม่แปลกไปหน่อยหรือ”

“เจ้าหมายความว่าหวงช่างทรงมีฤกษ์มงคลตั้งแต่แรกแล้วอย่างนั้นรึ”

โจวจิ้งพยับหน้ารับพร้อมกับยัดกลีบลิ้นสัมผัสเข้าปากของตน “ข้านี้คงสงสัยว่าพระองค์จะมีวันเดือนปีเกิดของข้าอยู่แล้ว แต่แค่ส่งแม่สื่อมาขอวันเดือนปีเกิดของข้าไปให้ถูกต้องตามพิธีการเท่านั้น”

โจวจื่อเหยียนขมวดคิ้วด้วยความมึนงง “แล้วพระองค์จะทรงทราบวันเดือนปีเกิดเจ้าได้อย่างไรกัน”

“ข้าเองก็ไม่รู้เช่นกัน...แต่ก็ช่างเถอะ อยากรู้อะไรเสียข้าก็ต้องแต่งอยู่ดี” คุณชายรองส่ายหน้าไปมาคล้ายไม่อยากคิดสิ่งใด พี่ชายคนโตที่เห็นดังนั้นจึงเลิกถามเข้าชี้และนั่งแกะเปลือกส้มลูกต่อไปทันที

ช่วงก่อนถึงวันแต่งงาน คุณชายรองมักจะถูกปลุกขึ้นมาตั้งแต่ไก่โหว่ เพื่อมาฝึกเตรียมความพร้อมสำหรับการเป็นว่าที่ไท่จื่อเฟย ทั้งกีฬามารยาท การวางตัว เรียนรู้ทุกสิ่งอย่างที่จำเป็นหลังจากที่เขาต้องเข้าไปอยู่ในวังแล้ว ล้วนได้รับการสั่งสอนจากโจวจูหยินทั้งสิ้น แม้จะน่าเบื่อและชวนง่วงนอนเพียงใด แต่เขาก็ยังต้องต่างตาฝึกฝนและเรียนรู้ นอกจากนั้นแล้ว หวังหวงไฮ่วก็ยังมีน้ำพระทัยส่งมามา¹⁰ จากในวังมาที่จวนเพื่อช่วยเตรียมความพร้อม ทั้งเรื่องชุดในวันแต่งงาน รวมถึงมารยาทและพิธีการบางอย่างที่ปฏิบัติกันเฉพาะในราชวงศ์จ้าวเท่านั้นที่ต้องเรียนรู้ ซึ่งแน่นอนว่าแต่ละอย่างนั้นชวนง่วงเป็นอย่างมาก บรรดามามาที่ถูกส่งจากวังหลวงมาช่วยฝึกฝนคุณชายรอง

¹⁰ มามา (嬷嬷) เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกนางกำนัลอาวุโสที่เคยแต่งงานแล้ว ทางราชสำนักจะคัดเลือกแม่มายที่ไม่มีลูก อายุประมาณ 40-50 ปี เข้ามาเป็นนางกำนัลรับใช้เชื้อพระวงศ์ที่มีตำแหน่งสูงอย่างฮ่องไท่เฮา ฮองเฮา พระชายา หรือเป็นแม่นมให้แก่พระโอรสพระธิดาที่เกิดแต่องค์จักรพรรดิกับฮ่องเฮาและพระชายา นอกจากนี้ยังสามารถควบคุมดูแลสั่งสอนเหล่านางกำนัลรับใช้ทั่วไปได้ รวมถึงสอนเรื่องการแต่งตัวแต่งหน้า อบรมมารยาทและพิธีการในวังหลวง

ตระกูลใจต่างรู้สึกตะขิดตะขวงใจกับใบหน้าของว่าที่ไท้จื่อเพยที่มีผ้าพันแผลพันอยู่บนใบหน้ายิ่งนัก พวกนางต่างพากันเชื่อว่าลือที่เกิดขึ้นของใจเวียงเสียดสนิทใจว่าผู้ที่จะต้องตบแต่งเข้าตำหนักบูรพานั้นเป็นบุรุษที่มีใบหน้าแสนอัปลักษณ์!

ในที่สุดวันแต่งงานก็มาถึง ณ ตอนนี้ใจเวียงจะไม่ใช้คุณชายรองผู้ซุกซนของตระกูลใจอีกต่อไป ภายในไม่กี่ชั่วยามข้างหน้า คุณชายรองตระกูลใจกำลังจะกลายเป็นไท้จื่อเพยอย่างเต็มตัว

ใจเวียงถูกมารดาปลุกให้ตื่นตั้งแต่ยังไม่ทันรุ่งสาง เขาถูกจับโยนลงถึงอาบน้ำขนาดใหญ่ที่ปรุงด้วยกลิ่นหอมหวานของดอกหอมหมื่นลี้เพื่อขจัดสิขวิวรรณ จากนั้นเมื่อใกล้ถึงเวลาที่ฝ่ายเจ้าบ่าวจะเดินทางมารับตัวของเขาไป ใจสุฮยินและบ่าวรับใช้ก็เริ่มมารุมล้อมตัวเขาแทบจะทันที ทั้งแต่งหน้าทำผม ช่วยเขาแต่งตัวอีกต่างหาก ก็อยากจะถามเหลือเกินว่าเขาเป็นบุรุษ เหตุใดต้องแต่งหน้าด้วย แต่เมื่อเหลือบไปเห็นใบหน้าของมารดา ก็ทำได้แค่เงยปากเอาไว้ แม้จะดูน่าเวทเล็กน้อยเนื่องจากตนเป็นบุรุษ แต่ก็ถือว่าทุกฝ่ายทำงานได้อย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ

“ใกล้ได้เวลาแล้วเจ้าคะ” บ่าวรับใช้นางหนึ่งบอกเขา ก่อนจะแต้มชาดที่ริมฝีปากนุ่ม และแต้มจินเตียนลายดอกไม้ไว้ที่กลางหน้าผาก แล้วจัดการคลุมผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวสีแดงสดให้เขา

ผ้าคลุมหน้าบัดซบ! จะหนาไปใย มองอันใดก็ไม่เห็น!

ทุกคนต่างยิ้มอย่างพึงพอใจในตัวว่าที่ไท้จื่อเพยผู้นี้ยิ่งนัก

“เจ้าพร้อมหรือยังเสี่ยวเพิงของแม่” ใจสุฮยินเอ่ยถาม นางมอบรอยยิ้มอันแสนอบอุ่นและอ่อนโยนไปให้บุตรชายของนาง แม้ใจเวียงจะมองเห็นมิก้อยชัด แต่ก็รับรู้ได้ถึงกระแสนอบอุ่นในน้ำเสียงนั้น พลันขอบตาของเจ้าตัวก็รู้สึกแสบร้อนขึ้นมาเสียดเยย ๆ

“เสี่ยวเพิง...ไท้จื่อเสด็จมาถึงแล้ว” บุรุษผู้มาใหม่มิใช่ใครที่ไหนอดีตแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพทั้งสิ้น บิดาของเขาเปิดแฉับบานประตูเพื่อ

มาแจ้งข่าว

“ขอรับ”

“มาเถอะ...พ่อจะไปส่งตัวเอง”

“ขอบคุณขอรับท่านพ่อ” เสียงนุ่มทุ่มตอบกลับผู้เป็นบิดา พร้อมกับลูกขื่นยืนเต็มความสูง มือเรียวกะท่อนแขนของใจเวรินหลงเพื่อช่วยประคองให้เขาเดินออกไปที่โถงทางเดินโดยไม่สะดุดสิ่งใดหกล้ม

บัดนี้คุณชายรองตระกูลใจสวมชุดแต่งงานสีแดงสด ปัก

ลายหงส์ล่อเมฆาสีเงินและสีทอง ร้อยด้วยเส้นไหมสีทองอย่างดี พร้อมปักด้วยดินหลากสีเป็นลายดอกไม้ นานาพรรณ ทั้งชุดถูกตัดเย็บด้วยความประณีตและบรรจงทุก ๆ ฝีปักที่ถูกสลักลึกลงไปบนผืนผ้า บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าผู้ทีลงมือลงแรงประดิดประดอยนั้นทำด้วยความตั้งใจและใส่ใจมากเพียงใด อีกทั้งบนศีรษะของเขาก็ยังมีทั้งหมดเจ้าสาวและเครื่องประดับที่มีน้ำหนักอีกมากมาย

จ้าวจื่อหานที่เดินทางมาถึงจวนตระกูลใจแล้ว ก็ได้ทำการเคารพศาลบรรพชนของสกุลใจตามธรรมเนียมปฏิบัติ ศาลบรรพชนของตระกูลนี้ค่อนข้างแปลกตา เนื่องจากไม่มีแผ่นป้ายบรรพชนของตระกูลใจตั้งเอาไว้เลย กลายเป็นว่าจ้าวจื่อหานทำความเคารพเทพเจ้าแทนบรรพชนตระกูลใจเสียอย่างนั้น หลังจากนั้นเขาก็หันหลังกลับไปยืนรอว่าที่เจ้าสาวที่หน้าประตูจวนด้วยใบหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม

องครักษ์ข้างกายของไท่จื่ออย่างเว่ยหยางและฉางเทียนนั้นอยากจะสะกิดบอกนายเหนือหัวของตนเหลือเกินว่า ช่วยทำตัวให้รื่นเริงสมกับเป็นงานมงคลหน่อยเถิด! แต่ก็ทำได้แค่คิดเท่านั้น...ไม่มีผู้ใดอาจหาญมากพอจะกระทำตนเยี่ยงนั้น กับบุรุษที่ได้ชื่อว่าไร้หัวใจอย่างไท่จื่อผู้นี้ได้

ใจเฟิงอยากจะประวิงเวลาให้มันยืดยาวออกไปในระหว่างการเดินทางจากเรือนเฟิงหลังมายังหน้าประตูจวน เขาภาวนาขอให้เวลานั้น

ผ่านไปอย่างช้า ๆ เขายังไม่พร้อมที่จะขึ้นเตียงเจ้าสาวในตอนนี้อย่างไร เขายังไม่พร้อมที่จะต้องตกเป็นภรรยาของผู้ใด! ไม่พร้อมเลยแม้แต่ช่วงเวลาจีบหาหนึ่งถ้วย!

โจวฮุ่ยอิน คุณชายใหญ่ คุณชายสาม และคุณหนูโจว ต่างรู้สึกใจหายที่คุณชายรองของตระกูลจะต้องแต่งออกจากจวนไปเป็นไทจื่อเพย แม้จะรู้ว่าตำแหน่งที่บุตรชายของนางจะได้รับนั้นเป็นตำแหน่งสูงสุดในด้านนักบูรพา และแม่ใจของพวกเขาจะรู้ว่าโจวเฟิงผู้นี้มีโชติที่ใครจะมารังแกได้ง่าย ๆ แต่ขึ้นชื่อว่าเชื้อพระวงศ์ ขึ้นชื่อว่าวังหลวง ล้วนไม่เคยมีเรื่องราวดี ๆ สำหรับผู้ที่ต้องเข้าไปอาศัยอยู่ในนั้น

ดวงตาดูดันเหลือบมองว่าที่ภรรยาของตนด้วยหางตา แม้จะมีผ้าสีแดงคลุมใบหน้าอยู่เลยทำให้มองเห็นหน้าได้ไม่ชัด แต่รูปลักษณะภายนอก ทุกท่วงท่าการก้าวย่าง หรือแม้แต่การยืนนิ่ง ๆ ยังดูสง่างามเป็นอย่างมาก แต่ก็เพียงเท่านั้น เขาเลื่อนสายตากลับมาจดจ้องยังถนนเบื้องหน้าทีเต็มไปด้วยชาวบ้านที่มายืนมุงดูการส่งตัวเจ้าสาวอยู่เต็มสองข้างทางเช่นเดิม

โจวฮุ่ยอินที่รู้ตัวแล้วว่าต้องปล่อยให้บุตรชายขึ้นเตียงเจ้าสาว ก็อดไม่ได้ที่จะเข้าไปยืนชนาบข้างพร้อมกับกุมมือเรียวยาวของโจวเฟิงเอาไว้

“หากอยู่แล้วทุกซ่ระทมใจ ขอให้ลูกจงรู้ไว้ว่าพ่อกับแม่ยืนอยู่ข้างเจ้าเสมอ”

สิ้นเสียงของมารดาที่เอ่ยออกมายามมาส่งเขาถึงหน้าประตูจวนก็ทำให้คนฟังรู้สึกว่ที่หน้าอกของตนมีก้อนความโศกเศร้าตีรวนขึ้นมา

“ขอบคุณขอรับ”

“ขึ้นเตียงเถอะ เดี่ยวจะเลยฤกษ์เสียก่อน” โจวเหวินหลงบอกกับผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจ มีอหยาบกร้านจากการจับอาวุธค่อย ๆ ประคองส่งบุตรชายเข้าไปนั่งในเตียงเจ้าสาว

ดวงตาสีเข้มของเขาเงยขึ้นสบกับดวงตาดูดันของอีกฝ่าย โจว-

เหวินหลงประสานมือค้อมกายค้ำบั๊กอีกฝ่าย “กระหม่อมขอฝากเขาด้วย”

แม้จ้าวจื่อหานจะไม่ได้ยินยอมพร้อมใจในการแต่งงานครั้งนี้ แต่เขาก็เป็นสุภาพบุรุษและรู้จักกาลเทศะมากพอที่จะไม่พังกามงคลวันนี้ “อย่ากังวลเลย... ข้าจะดูแลบุตรของท่านเป็นอย่างดี”

เมื่อเจ้าสาวขึ้นนั่งในเกี้ยวเรียบร้อยแล้ว ขบวนเกี้ยวเจ้าสาวก็เริ่มออกเดินทางโดยมีม้าตัวใหญ่ของจ้าวจื่อหานเป็นผู้นำออกไป ในขบวนเกี้ยวเจ้าสาวนี้ประกอบไปด้วยเครื่องดนตรีและนางรำที่แต่งตัวสวยสดงดงามออกมารำรำประกอบจังหวะ สร้างความครื้นเครงให้ขบวนเกี้ยวเจ้าสาวและถนนสายนี้ที่มีผู้คนมากมายยืนดู แน่นอนว่าเรื่องราวเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นหวงช่างและหวงโฮ่วเป็นคนจัดการให้ไว้จื้อทั้งหมด จ้าวจื่อหานมีหน้าที่เพียงแค่นำทรัพย์สินของมีค่าของตนมาร่วมในสินสอดเท่านั้น

ขบวนเกี้ยวเจ้าสาวนี้ค่อนข้างยาวเป็นพิเศษ เนื่องจากมีสินสมรสที่หวงช่างทรงพระราชทานให้แก่ว่าที่ลูกสะใภ้เป็นการส่วนพระองค์ด้วย ทำให้รถเทียมม้าที่ขนทรัพย์สินมีมากกว่าสิบคันรถ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้โจวจิ้งตงเป็นขี้ปากชาวบ้านว่าทำเสน่ห์ให้โจ้วทำเสน่ห์บ้านบิดามารดามั่นถะ! เคยถามหรือยังว่าเขาอยากแต่งให้พระองค์หรือไม่!

แน่นอนว่าการที่เขาต้องย้ายเข้าตำหนักบุรพา จะไปตัวเปล่าก็เกรงจะเป็นที่ครหาว่าตระกูลเขาเกะว่าที่สามีกิน โจ้วเหวินหลงจึงได้เตรียมเทียบรถม้าอีกห้าคันเพื่อขนสินเดิมของเขาเข้าตำหนักบุรพา พร้อมบ่าวไพร่คนสนิทที่ติดตามไปรับใช้อีกสองคน คือซ่งเจียนและลู่อลิน หรือก็คือลู่อินนั่นเอง

สองข้างทางมีแต่เสียงแซ่ซ้องสรรเสริญ จ้าวจื่อหานที่ขี่ม้านำขบวนด้วยท่วงท่าสง่างาม มีปราชตามองผู้ใดเลยแม้แต่ชนิด เสียงบรรเลงเพลงดังกึกก้องจนคนที่นั่งอยู่บนเกี้ยวถึงกับหูอื้อไปหมด ตั้งแต่

นอกจากจวนมาจนตอนนี้ที่กำลังเข้าใกล้เขตตำหนักบูรพา ก็ยังมีเสียงของชาวบ้านและเสียงดนตรีบรรเลงตลอดทาง

จะให้ความสำคัญอันใดแก่คนอัปลักษณะเช่นข้าก้นนักษนา!

ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งกัณฐูป ก็อยู่ที่เขาโดยสารมาก็หยุดลง ก่อนจะรับรู้ได้ถึงพลังปรมาณบางอย่างที่กำลังเข้ามาใกล้เกี่ยวของเขา

พลังปรมาณที่เยือกเย็นและดุเดือดเช่นนี้คงเป็นใครไปมิได้นอกเสียจาก...

“เชิญ! ลงมาจากเกี่ยวได้แล้วว่าที่ไท่จื่อเพย! จะได้ทำพิธีให้มันเสร็จจี่น!”

อือ...คงไม่ต้องเดาให้มากความ มิเคยพูดจาดี ๆ กับเขา ก็มีเพียงแค่นี้เดียว

ไท่จื่อผู้นั้นอย่างไรเล่า!

คนที่นั่งอยู่ในเกี่ยวมิบริปากพูดสิ่งใดสักคำ ก่อนจะเคลื่อนกายออกจากเกี่ยวอย่างช้า ๆ โดยมีมือของว่าที่สามีคอยประคองไม่ให้ล้ม

เมื่อร่างเพรียวระหงของว่าที่เจ้าสาวยืนบนพื้นได้อย่างมั่นคงแล้ว มือหนาก็จับกระชับมือของอีกฝ่ายก่อนจะค่อย ๆ พาเดินเข้าไปในพิธีที่จัดเตรียมเอาไว้

ภายในสถานที่จัดงานนั้นถูกตกแต่งด้วยสีมงคลทั้งหมด ในงานมีดอกไม้ธูปเทียนพรณที่ส่งกลิ่นหอมประดับตกแต่งอย่างสวยงาม ส่งกลิ่นหอมไปทั่วทั้งตำหนัก

คงเป็นครั้งแรกกระมังที่หวงช่างและหวงไฮ่เสด็จออกมานอกเขตพระราชฐานชั้นใน เพื่อมาร่วมงานอภิเษกสมรสของโอรสองค์โต ด้วยการที่มีโอรสสวรรค์ร่วมงานในครั้งนี้ ทำให้บรรยากาศโดยรวมดูเจียบสงบและน่าเกรงขามขึ้นมาทันตา

“ค่านับฟ้าดิน”

สองร่างค่อย ๆ คุกเข่าค่านับฟ้าดินด้วยท่วงท่าที่สง่างามและดูสงบ

“ค่านับบิดามารดา”

มือหนาเตะเอาคนข้างกายเพื่อเป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายเบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อค่านับหวงช่างกับหวงโฮ่ว

“ค่านับซึ่งกันและกัน”

สองร่างหันหน้าเข้าหากัน ก่อนจะโค้งค่านับซึ่งกันและกัน เป็นอันเสร็จพิธีกราบไหว้

หวงโฮ่วอวยพรให้พวกเขาทั้งคู่ครองรักกันไปจนแก่เฒ่า หน้าบากก็ให้อภัยกัน คอยสนับสนุนกันเรื่อยไป พร้อมทั้งอวยพรให้พวกเขามีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง ทำให้ทั้งตัวเขาและไท่จื่อถึงกับหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก หลังจากนั้นจึงเป็นเวลาส่งตัวเจ้าบ่าวเจ้าสาวเข้าเรือนหอ

เข้าหอ! ฮือ... ข้าจะทำอย่างไรดี!

เจ้าจื่อห่านประคองเจ้าสาวของตนให้เข้าไปนั่งรอในห้องหอ ส่วนตนเองนั้นก็ออกไปต้อนรับแขกหรือตามธรรมเนียม คนที่ถูกปล่อยให้อยู่ในห้องเพียงคนเดียวก็ค่อย ๆ ปีนขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ พร้อมทั้งก้มหน้าลงเพื่อมองลอดผ้าคลุมหน้าสีแดง จนสามารถมองเห็นเตียงนอนที่ปูด้วยผ้าสีแดงปักลายหงส์เคียงมังกร เมื่อเห็นแล้วก็อดเบ้าปากไม่ได้ ไหนจะผลไม้และธัญพืชที่มีความหมายเป็นสิริมงคลนั้นอีก

เห็นแล้วมันช่าง...เฮ้อ

ใจเวียงกลับลงมานั่งบนเก้าอี้ดั้งเดิม ระหว่างนั้นก็เตะขาเล่นไปมา ผินหน้าไปชมมวิวที่มองเห็นใดมิเห็นเลยนอกจากผ้าสีแดงบัดซบนี้!

แล้วเมื่อไรจะรำสูรากับแขกเสร็จ ข้างว่วงแล้ว!

ขั้นตอนสุดท้ายของพิธีคือการดื่มสุรามงคล ถ้าดื่มผู้เดียวได้ เขาคงดื่มแล้วไปนอนแผ่หลาบนเตียงแล้ว!

“ดูท่าทางเจ้ารุ่นงานเหลือเกินนะ เจ้าเด็กอัปลักษณ์” เสียงปริศนาที่ตั้งขึ้นทำเอาเจ้าตัวสะดุ้งสุดตัว ก่อนจะหันซ้ายหันขวามองหาต้นเสียง

“เฮอะ! มาแล้วหรือตัวการที่ทำให้ทุกคนเข้าใจว่าข้าอัปลักษณ์!”
คนในห้องหอบหุดเสียวตลอดไร้ฟัน

ถ้าไม่ใช่เพราะท่าน ข้าก็คงไม่ต้องโดนคำว่าอัปลักษณ์!

“เพ้ย! เจ้าเด็กนี่ เดียวนี้กล้าต่อล้อต่อเถียงกับข้าแล้วรี!”

“ฮึ! แล้วท่านหายไปไหนมา เหตุใดจึงมาซ่านัก!” ว่าจบก็หยิบ
ก้อนกรวดที่วางอยู่ในกระถางต้นไม้ริมหน้าต่าง ดึงออกไปในมุมมืด
ของสวนดอกไม้ที่อยู่ห่างจากห้องหอราว ๆ หนึ่งจั้ง

ฟิ้ว!

หินกรวดลอยละลิวไปตามแรงดีดที่อีกคนส่งไป

หมัม!

หินกรวดก้อนนั้นก็ถูกผู้มาใหม่คว้าเอาไว้ได้ทันพอดี

“เฮอะ! คิดจะทำร้ายข้า มันไม่เร็วไปหน่อยหรือเจ้าเด็กน้อย!”

ก้อนกรวดที่ใจเวียงดีดไปด้วยความเร็วและแรงนั้น กลับถูกอีก
ฝ่ายรับเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

“แล้วอย่างไร ท่านไม่ยอมโผล่หัวมาเองนี่!”

“ฮึ! ข้าก็มีธุระต้องสะสางแขกเช่นผู้อื่น อีกอย่าง...ข้าก็รีบมาที่นี้
ทันทีหลังจากได้รับจดหมายของเจ้า เอ้า! ของรับขวัญของข้าในคืน
วันเข้าหอของเจ้า แล้วข้าก็จะไม่อยู่สามเดือน” บางสิ่งบางอย่างที่ถูก
ห่ออย่างมิดชิดโดนพลังปรารถนอันแข็งแกร่งส่งให้สิ่งนั้นลอยละลิวมา
ตรงหน้าของใจเวียง

“หนีเที่ยวเก่งเหลือเกินนะ” ใจเวียงแค้นหัวเราะเมื่อรู้ว่าคู่
สนทนาได้หายตัวไปจากตรงนั้นแล้ว มือเรียวนำห่อผ้าที่นั้นมาวางบน
ตัก ก่อนจะค่อย ๆ แกะมันออกมาอย่างเบามือ ในนั้นมีถุงหอมที่ปัก
ลวดลายประหลาดกับปิ่นปักผมและกระบอกไม้ไผ่ที่บรรจุเม็ดกลม ๆ
เล็ก ๆ เอาไว้

ค่อยยังชั่ว...มาได้ทันเวลาพอดี

แอ๊ด! บิ่ง!

เสียงเปิดประตูเข้ามาอย่างไม่ให้สัมผัสให้เสียง ทำให้คนที่อยู่ในห้องหอดึงกับสะดุ้งเฮือก กระวีกระวาดเก็บของที่เพิ่งได้รับมาไว้ในลิ้นชักใต้โต๊ะน้ำชาอย่างรวดเร็ว

“มาเสียบที่นะพะยะค่ะ...รีบมาตีมสุรามงคลเถาะ กระทบหม่อมงวงแล้ว” ไม่จำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นมองก็รู้ว่าเป็นผู้ใด ด้วยพลังปรมาณอันบริสุทธิ์ที่กล้าแข็งที่จะมีลักษณะพิเศษเฉพาะเชื้อพระวงศ์เท่านั้น ไหนจะความดุตันและเยือกเย็นนั้นอีก ทำให้โจวเฟิงรู้ทันทีว่าผู้ที่เข้ามาคือใคร เพราะนอกจากปรมาณที่อีกฝ่ายแผ่ออกมาแล้ว ก็มีอีกสิ่งหนึ่งที่สัมผัสได้...กลิ่นกายเฉพาะของไท่จื่อ

“ฮึ! เช่นนั้นข้าขอภัยที่ทำให้ภรรยาของข้าต้องรอนาน” ริมฝีปากของอีกฝ่ายกระตุกยิ้ม ก่อนจะค่อย ๆ สวมเท้าเข้ามาใกล้ภรรยาที่นั่งเทศุรามงคลลงในจอกที่เตรียมเอาไว้

ภรรยาอันใด! กล้าพูดได้มีอายุฟ้าดิน!

“มิเป็นไรพะยะค่ะ เช่นนั้นก็มาทำพิธีขันตอนสุดท้ายให้แล้วเสร็จเถาะ” พุดจบร่างของโจวเฟิงก็โดนจุดให้ยืนขึ้นด้วยฝีมือของจ้าวจื่อหาน

โจวเฟิงที่มัวแต่สนใจกลิ่นสุรามงคลมิทันได้สนใจสิ่งใด ก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความแข็งแกร่งของอีกฝ่ายที่แผ่ชานออกมา

“เอาละ...ก่อนอื่นข้าต้องเปิดผ้าคลุมหน้าภรรยาผู้อัปมงคลของข้าเสียก่อน”

มันเกือบจะดีอยู่แล้วเชียว!

คนผู้นี้เป็นอย่างไร! มิเคยเห็นหน้าค่าตาเขา กลับเหมารวมว่าเขาหน้าตาอัปมงคลดังข่าวลือ!

ไม่ทันให้เจ้าสาวได้ปริปากพุดประโยคใดออกมา มีอหนาก็ค่อย ๆ เปิดผ้าคลุมหน้าของโจวเฟิงออก แสงจากโคมที่จุดให้ความ

สว่างในห้องนั้นยิ่งทวีความสว่างมากขึ้น เป็นเพราะผ้าคลุมหน้าผืนนั้น บดบังความสว่างของสิ่งรอบกาย ทำให้เมื่อผ้าคลุมหน้าถูกตัวเปิดขึ้น เขาต้องหยีตาเพื่อปรับให้ชินกับแสงนั้นเล็กน้อย ดวงตากลมค่อย ๆ กะพริบขึ้นลงถี่ ๆ จนมองเห็นร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่ายชัดเจนขึ้น

นี่นะหรือไท้จื่อ?!

โจวเฟิงลอบสำรวจเครื่องหน้าของอีกฝ่ายด้วยความอยากรู้ ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นสีน้ำหมึกตามแบบฉบับเชื้อพระวงศ์แคว้นจ้าว ดวงตาของเขาเรียวยาวดุจดังเข็มเหมือนพยัคฆ์ แต่แฝงด้วย อำนาจดั่งมังกร คิ้วเข้มเฉียดขึ้นดูจไปไฟ จมูกโด่งรับกับใบหน้าคมคาย นั้นอย่างพอเหมาะพอเจาะ ผมสีดำหม่นช่วยขับใบหน้าของเขาให้ดู เย็นชาสุขุม น่าค้นหา

ที่ใคร ๆ ต่างก็พูดกันว่าจ้าวจื่อหวนเป็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลา คมคายที่สุดในสามแคว้นพันธมิตร เห็นทีว่าจะมีเกินจริงเลยสักนิด!

ไหนจะผิวสีน้ำผึ้งที่ได้มาจากการฝึกหนักท่ามกลางแสงแดดจ้า หรือการสู้รบตามชายแดน จึงทำให้คนตรงหน้ามีรูปร่างที่ดูดีสมดังชาย ชาติตรี จนเขาอดไม่ได้ที่จะแอบเบ้าปากยามเมื่อสำรวจร่างกายอีกฝ่าย เสร็จ

ส่วนคนที่โดนภรรยาสำรวจนะหรือ

ตั้งแต่เปิดผ้าออกมาก็เอาแต่จ้องร่างเพริชระหงนี่ไม่ละสายตา จ้าวจื่อหวนกวาดตามองใบหน้าเรียวยาวได้รูปของคนที่ได้ชื่อว่าภรรยา ดวงตากลมโตสีรัตติกาลเปล่งประกายราวกับมีดวงดาวพราวระยับอยู่ ในนั้น แขนงตางอนยาวคิ้วเข้มเรียงตัวสวย รับกับหน้าผากขาว นวลกลมมน ริมฝีปากที่แฉ้มสีชาดก็ดูนุ่มนวลเป็นกระจับ เส้นผมสีปีก อีกาที่ตอนนี้มีบ้างที่ร่วงหล่นลงมาระข้างแก้มขาวนวลเนียน ยิ่งทำให้ คนดูน่ารักน่าทะนุถนอมยิ่งขึ้นไปอีก ผิวกายขาวนวลดูจุน้ำนมพร้อม กลิ่นกายหอมกรุ่นที่ไชยออกมา ทำเอาจ้าวจื่อหวนอดไม่ได้ที่จะลอบ กลืนน้ำลาย

ผู้ใดช่างกล้ากล่าวหาว่าภรรยาของเขาอัปลักษณ์กันนะ นี่
อัปลักษณ์ตรงไหนกัน!

ใช่! โจวเฟิงมีได้หน้าตาอัปลักษณ์เลยแม้แต่น้อย แต่ถ้าจะบอก
ว่าเป็นบุรุษที่งามยิ่งกว่าสตรีอันดับหนึ่งก็กล่าวได้มิผิด...งามล้ำลมบ้าน
ลุ่มเมือง!

“อะแถม! พระองค์จ้องระหม่อมนานเกินไปแล้วพะยะค่ะ”
โจวเฟิงที่โดนอีกฝ่ายจ้องนานเกินไปก็เกิดอาการประหม่า หรือว่าเขา
จะอัปลักษณ์จริง ๆ?!

“เอ่อ...ขอโทษ เรามาตีมสุรามงคลกัน นี่ก็ตีมากแล้ว จะได้เข้า
นอน” คนตัวสูงกว่าตั้งสติตัวเองกลับมาพาลางกระแอมไอกลบเกลื่อน
มีอหนาคว่าจอกสุราส่งให้คนงาม ส่วนอีกจอกก็เอามาถือไว้เอง

สองแขนตัวดีเกี่ยวกันก่อนที่โจวเฟิงจะเป็นฝ่ายเขย่งเท้าเขียบตัว
เข้าใกล้สามี เหตุเพราะสามีสูงเกินไป! คนที่ปกติภาคภูมิในใจในความสูง
ของตัวเองอย่างเขาก็แอบมีอาการไม่พอใจอยู่หน่อย ๆ

โจวเฟิงค่อย ๆ จดริมฝีปากของตนลงไปเพื่อลิ้มรสสุรามงคล
ก่อนจะถอนออกมาแล้วเงยหน้าสบตาอีกฝ่ายอย่างงุนงง

“ดีมีลิพะยะค่ะ”

“...”

จ้าวจื่อหานมิตอบอันใด โจวเฟิงเลยถอนหายใจออกมาอย่าง
ระอา มือเรียวดันจอกสุราเข้าไปใกล้ริมฝีปากของอีกคน เป็นการบังคับ
ให้อีกฝ่ายต้องรีบตีมสุรามงคลนั้นเข้าไป เมื่อขั้นตอนนี้สำเร็จลุล่วง ต่าง
ฝ่ายต่างถอยห่างออกจากกัน

โจวเฟิงที่เห็นว่าการตีมสุรามงคลสำเร็จลุล่วงไปแล้ว ก็หันหลัง
เดินไปที่หลังฉากกันเพื่อผลัดเปลี่ยนชุดแต่งงานที่แสนหนักอึ้งนั้นออก
ทันที จ้าวจื่อหานที่เห็นดังนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“พระองค์จะยืนอยู่อีกนานหรือไม่ ผลัดเปลี่ยนชุดได้แล้ว
ระหม่อมม่วง” ลิ่นเสียงของคนงาม คิ้วเข้มก็ยิ่งขมวดเข้าหากันหนัก

ขึ้นไปอีก

เหตุใดภรรยาเขาถึงไม่สนใจประเพณีเช่นนี้!

“มาที่หลังฉากพะยะค่ะ กระทบ่อมจะช่วยพระองค์เปลี่ยนชุด”
ถึงแม้เขาจะเป็นบุรุษ แต่ก็เชื่อว่าจะมีรู้ความว่าผู้เป็น...เอ่อ...เป็นภรรยา
เพียง! จะต้องปฏิบัติกับสามีอย่างไร

ถึงอย่างไรก็มีอยากทำให้วงศ์ตระกูลชายหน้าและตกเป็นขี้ปาก
ชาวบ้าน!

ในระหว่างที่ใจเวียงกำลังผลัดเปลี่ยนอารมณ์ให้คนที่ได้รับ
ตำแหน่งสามีของเขายู่นนั้น เจ้าตัวก็อดไม่ได้ที่จะเบ้าปากให้แกงอกหนั้น
แน่น และกล้ำมเนื้อหน้าท้องที่ขึ้นเป็นลอนสวยงามสมดังชายชาติตรี แต่
เขานี้ดี ไม่ว่าจะฝึกรวยุทธ์อย่างหนักเพียงใด เขาก็มีได้เพียงกล้ำมเนื้อ
เล็กน้อยเท่านั้น ไม่ได้ดูบึกบึนเช่นผู้อื่น

“เรียบริ้อยแล้วพะยะค่ะ ได้เวลาพักผ่อนแล้ว” พุดจบขบเรียวยาว
ก็ก้าวฉับ ๆ ไปยังเตียงนอน ทิ้งตัวลงนอนที่เตียงฝั่งซ้าย ก่อนจะเขยิบ
เว้นที่ว่างให้สามีนอนทางฝั่งขวา

“นี่เจ้าไม่รู้หรือว่าคืนเข้าหอ ภรรยาต้องปรนนิบัติสามีอย่างไร”

ใจเวียงจืปากเล็กน้อย ก่อนหยุดตัวขึ้นแล้วมองหน้าอีกฝ่าย “ใน
เมื่อเราสองคนมิได้ชอบพอกัน เราต่างแต่งงานเพราะเหตุผลทางการเมือง
เมืองมิไซรี หรือว่ากระทบ่อมเข้าใจสิ่งใดผิดไป?”

เมื่อจ้าวจื่อหานได้ฟังดังนั้น มุมปากก็กระตุกยิ้ม

ภรรยาช่างต่อล้อต่อเถียงยิ่งนัก!

เขาเองก็พอใจมิใช่น้อยกับความเฉลียวฉลาดและมีปฏิภาณไหว
พริบของอีกฝ่าย ก่อนที่สายตาของคนทั้งคู่จะไปสะดุดกับผ้าสีขาวยาว
ไม่เล็กไม่ใหญ่ที่วางอยู่กลางเตียง

“ผ้าพรหมจรรย์นี้” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน

ผ้าพรหมจรรย์คือผ้าสีขาวยาวเบา โดยปกติแล้วจะนำมาวางไว้
บนเตียงของคู่บ่าวสาว ทำหน้าที่ซับเลือดพรหมจรรย์ของหญิงสาวที่

กระทำเรื่องดิงามกับสามีในคืนเข้าหอ

สองสายตาสบประสานกันด้วยความกระอักกระอ่วนใจ ต่างฝ่ายต่างเบือนหน้าหนีออกจากกันและกันด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด เป็นนุรุชไฉนเลยจะมีเยื่อพรหมจรรย์! แล้วจะมีผ้าพรหมจรรย์มาทำบ้านบิดามารดามันหรือ!

“เอ่อ...มามาคิดอันใดถึงได้เอาผ้าพรหมจรรย์มาวางไว้ที่นี่” โจวเฟิงถามเสียงเบา รู้สึกมึนงงและรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูกยามที่มองไปยังผ้าสีขาวผืนนั้น

อย่างไรกัน มามาหวังให้นุรุชทั้งสองกระทำเรื่องดิงามแล้วมิโลहितหยดลงบนผ้าพรหมจรรย์เช่นนั้นหรือ! นี่มันจะดูรุนแรงเกินไปแล้วกระมัง

“ข้า...เอ่อ...ไม่รู้สิ เอาเป็นว่าแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อนก็แล้วกัน” จ้าวจื่อหนานเองก็ค่อนข้างกระอักกระอ่วนกับผ้าพรหมจรรย์ผืนนั้นเช่นกัน จึงหันหลังเดินไปที่เสื่อคลุมสีแดงสด ล้วงมือเข้าไปหยิบมิดพกออกมา พร้อมก้าวเท้ากลับมาที่เตียง

นิ้วชี้เรียวยาวยื่นออกมาเหนือผ้าพรหมจรรย์บนเตียง ใช้มิดพกกรีดนิ้วแล้วเค้นโลหิตให้หยดลงบนผ้าผืนนั้น เป็นการสร้างสถานการณ์ว่าเขากับภรรยาได้มีคืนเข้าหอที่สุขสมตั้งใจหวัง!

“เท่านี้คืนเข้าหอก็สำเร็จตามพิธี”

คนทั้งคู่มองโลหิตสีแดงสดประมาณสองถึงสามหยดบนผ้าพรหมจรรย์ผืนนั้นอย่างพอกพองใจ

“พระองค์ช่างเฉลียวฉลาดยิ่งนัก ถ้าอย่างนั้นก็บรรทมเถอะพะยะคะ กระหม่อมไม่ไหวแล้ว พรุ่งนี้พวกเราต้องเข้าเฝ้าหวงช่างกับหวงไฮ่วมีไซ่หรือ”

“ไม่จำเป็น...เสด็จแม่บอกมาให้เจ้าพักผ่อนให้เต็มที่ เข้าเฝ้าเมื่อไรก็ยอมได้”

โจวเฟิงพยักหน้าให้อีกฝ่าย เชื่อพระวงศ์แคว้นนี้ช่างไม่สนใจ

พิธีรีตองเสียจริง

จำวจื่อห่านเห็นภรรยาพยักหน้ารับแล้วจึงรีดพลังปราณเพื่อดับไฟแล้วล้มตัวลงนอนอีกฝั่งของเตียง และเข้าสู่ห้วงนิทราไปพร้อมกับภรรยา

ห้า

สามิ (น่า) หน้าตาย!

ยามเหม่า¹¹ บุรุษตัวโตสองคนที่นอนเตียงเดียวกันค่อย ๆ
ขยับตัวเล็กน้อยคล้ายว่ากำลังจะตื่นจากฝัน

“เหตุใดเจ้าจึงตื่นเช้า” เป็นบุรุษสุดเย็นชาเอ่ยถามคนข้างกายที่
ลุกขึ้นมา นั่งขี้ตาตนเอง ก่อนจะตบที่แก้มเบา ๆ เพื่อปลุกให้ตื่นตื่น
เต็มที่

“กระหม่อมตื่นเวลานี้เป็นปกติ” พุดจบกก็ทำท่าจะลุกขึ้นจากเตียง
แต่ประสาทสัมผัสทางการได้ยินของใจเวียงค่อนข้างไว จึงได้ยินเสียง
ฝีเท้าเดินมาตามโถงทางเดิน ถ้าให้เดาน่าจะเป็นชั้นที่ข้างกายพระองค์
นามหลินกงกง และบรรดามามาที่จะมาเก็บผ้าพรหมจรรย์อย่าง
แน่นอน

“ไต่จื่อ...มามากำลังมา”

“แล้วอย่างไร”

“มีเลือดบนผ้าพรหมจรรย์...แต่กระหม่อมกับพระองค์ดูปกติดี”

“จะพูดอะไร”

---

¹¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

ปิดโร่! ทำไมถึงเข้าใจยากแท้!

ใจเฟิงรู้สึกฮึดฮัดขัดใจที่สามิดูจะเข้าใจอะไรยาก ทั้ง ๆ ที่เรื่องแบบนี้ น่าจะดูเชี่ยวชาญ อนุเยอะออกปานนั้น

“ขออภัยพะยะค่ะ” คนงามไม่พูดพรั้มทำเพลง เผลอเพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวก็ขึ้นไปนั่งเกยบนตักสามิอย่างรวดเร็ว

จ้าวจื่อหานเบิกตากว้างกับการกระทำไร้恙อายุของอีกฝ่าย ก่อนจะก้มลงมองพวงแก้มเนียนที่ขึ้นสีแดงระเรื่อ

“ฮึ้ย! ถ้ากระหม่อมทำอะไรพระองค์ พระองค์สัญญาได้หรือไม่ว่าจะไม่ตีกระหม่อม”

“ได้... ข้าสัญญา” เขารับคำ เพราะตนเองก็อยากจะรู้ว่าอีกฝ่ายจะทำสิ่งใด ถึงได้กลัมานั่งเกยบนตักของเขาเช่นนี้

ใจเฟิงอีก ๆ อัก ๆ ก่อนจะค่อย ๆ หลับตาลงแล้วพ่นลมหายใจเอวาวะ! เพื่อความอยู่รอด! จะได้ไม่โดนฟ่งเส็ง ท่องไว้ ท่องไว้ บุรุษด้วยกันมีน้ำจะมีอันใดเสียหาย...

เสียเมื่อไรกันล่ะ!

ในหัวของใจเฟิงกำลังนึกถึงตำราปกขาวที่เคยแอบบิดาเปิดดูหน้าแรกแบบผ่าน ๆ และจากที่เคยฟังคำบอกเล่าของเหล่าบุรุษที่เคยผ่านคำคืนดิงามมาว่า โดยปกติแล้วหลังจากการกระทำเรื่องดิงามนั้นจะมีร่องรอยอันใดหลงเหลือไว้บ้าง

คนงามค่อย ๆ เลื่อนมืออันสั้นไปโอบรอบคออีกคนเอาไว้ ดวงตากลมหลับแน่นแล้วจดริมฝีปากลงไปบนต้นคออีกคนอย่างแผ่วเบา ค่อย ๆ ขบเม้มผิวหนังบริเวณนั้นอย่างคนไม่ประสีประสา

อีก!

จ้าวจื่อหานที่โดนภรรยาหลอกกินเต้าหู้¹² อยู่ ถึงกับสะดุ้งเฮือก

¹² กินเต้าหู้ (吃豆腐) เป็นศัพท์แสลง หมายถึงแตะอั้งหรือลวนลามผู้หญิง แต่ในปัจจุบันคำนี้สามารถใช้กับผู้ชายที่โดนแตะอั้งหรือลวนลามได้เช่นกัน

ต่อความรู้สึกประหลาดที่ก่อตัวขึ้น สัมผัสแผ่วเบาดูเงอะงะแบบเด็ก
น้อยกลับทำให้เขารู้สึกดีและเอ็นดูอยู่ไม่น้อย

ใจเวียงผละออกมาเพื่อดูผลงานของตน แล้วก็ยกยิ้มอย่างพอใจ
ครั้งแรกมันก็ไม่ได้แย่นี่!

จากนั้นก็ใช้นิ้วแหวกสาบเสื้อชุดนอนของสามี เปิดออกให้เห็น
ช่วงไหล่กำยำ

เฮอะ! สวรรค์ช่างไม่ยุติธรรม

เกรี้ยวกราดในใจเสรีจก็ฝึ่งหน้าลงบนไหล่กำขำนั้น พร้อมกับ
สร้างรอยรักสีกุหลาบ

“อือ...”

เอ๊ะ?! อือ? อืออันใดพะยะคะ

“เอ่อ...เท่านี้ก็ น่าจะพอสร้างหลักฐานได้แล้วกระมัง” ใจเวียง
ผละหน้าออกมา ใช้สายตามองสำรวจรอยรักที่ตนได้สร้างเอาไว้

“เหลือเจ้า” เสียงทุ้มทรงพลังดังขึ้นข้างหู ไม่ทันให้คนบนटकได้
คิดคำนวณสิ่งใด มือหนาก็กระชับโอบรอบเอวคอดให้ขยับเข้าใกล้
ตนเองมากยิ่งขึ้น

“เหวอ...อ๊ะ! พระองค์จะทำสิ่งใด” ใจเวียงร้องเสียงหลงทันทีที่
ร่างกายสัมผัสกับกายแกร่งของอีกฝ่ายอย่างแนบชิด

“สร้างหลักฐาน”

“อะ?! ไม่เป็นระ...” พุดยังไม่จบคำดี ซอกคอขาวหอมกลิ่น
ดอกไม้ก็โดนอีกฝ่ายจดริมฝีปากพร้อมกับขบเม้มสร้างรอยรักสีกุหลาบ
วงใหญ่ในทันที

“อะ...อือ ไท้จื่อ” เสียงกระท่อนกระแท่นเอ่ยออกมา มือเรียว
พยายามดันไหล่แกร่งให้ออกห่างจากตน แต่ก็ดูทำได้ยากเย็นนัก!

จ้าวจื่อหวนซุกใช้ซอกคอหอมกรุ่น ขบเม้มเบาๆ สร้างรอยรัก
เอาไว้หลายแห่ง ดวงหน้าหล่อเหลาคมคายผละออกมาจากอีกฝ่าย
ก้มลงมองคนในอ้อมแขนที่หลับตาแน่นอย่างคนไม่เคย พวงแก้มเนียน

เห่อร้อนลามไปจนถึงใบหูสีแดง ช่างดูน่าหยอกเข้าเสียนี้กระไร

“อัปลักษณ์เช่นเจ้า เหตุใดจึงเฝ้ายวนช้านัก งามมิเท่าเหล่าอนุ
ของข้า หรือบรรดาบุตรขุนนางด้วยข้า”

หน้อย! ปากของท่านช่างน่าหาอะไรพาดนัก

“เช่นนั้นก็ปล่อยกระหม่อมได้แล้ว”

“ฮือ!”

“เหตุใดเป็นกระหม่อมที่ต้องแต่งงานให้พระองค์ ทำไม่ไม่เป็น
เหล่าคุณหนูลูกหลานเหล่าขุนนางโง่เง่านั้นเล่า!” อารมณีโกรธใจเฟิง
เริ่มตั้งเค้า อยากรจะหาอะไรพาดหน้าอีกฝ่ายยิ่งนัก!

“ถามข้าแล้วข้าจะถามใคร ข้าก็ไม่ได้อยากแต่งกับเจ้านักรอก
อัปลักษณ์ถึงเพียงนี้!” จ้าวจื่อหวนเห็นอีกฝ่ายเริ่มมีอารมณ์โกรธ ก็แอบ
ยิ้มในใจ สนุกสนานกับการได้กลั่นแกล้งภรรยา

“ดี! แล้วอย่ามาดกหลุมรักภรรยาอัปลักษณ์ผู้นี้ก็แล้วกัน!”
โจวเฟิงชี้หน้าคาคโทษ ก่อนจะกระโดดลงจากตึก ก้าวเท้าฉับๆ ไปหลัง
ฉากกั้นเพื่อล้างหน้าและผลัดเปลี่ยนอาภรณ์โดยไม่รอให้ข้ารับใช้มา
ปรนนิบัติ

หลินกงกและบรรดามามาเอ่ยขออนุญาตเข้ามาในห้อง เมื่อ
ได้ยินเสียงคล้ายว่านายเหนือหัวของพวกเขาตื่นจากบรรทมแล้ว มามา
ผู้หนึ่งเห็นบนผ้าพรมจรรยาหย่อมยเลือดก็อดที่จะยิ้มกว้างออกมามิได้
รีบรวบผ้าผืนนั้นแล้วบรรจงพับใส่พานอย่างดีเพื่อนำไปทำพิธีตามหลัก
ประเพณีของราชวงศ์

จากนั้นเรียกข้ารับใช้ให้เข้ามาเปลี่ยนผ้าปูที่นอนให้คู่สามีภรรยา
เสียใหม่ เหลือบมองผู้เป็นนายเหนือหัว ก็เห็นรอยรักสิกุลหยาบตรง
บริเวณต้นคอของจ้าวจื่อหวน ต่างพากันหน้าแดงช้ำน ก่อนจะยอบ
กายล่าถอยออกไป เหลือเพียงหลินกงกกับช่งเฉียนที่เดินถือ
อ่างล้างหน้าตามมาที่หลังเท่านั้น

“ไ้จื่อเพย...เหตุใดมิรอกกระหม่อมช่วยแต่งฉลองพระองค์ให้ล่ะ

พะยะคะ” เป็นข่งเขียนตัวน้อยของโจวเฟิงที่เอ่ยถาม เมื่อเห็นเจ้านายของตนนั่งลงบนโต๊ะเครื่องแป้งเสียแล้ว

“ข้าขอโทษ เสี่ยวเจียน มาช่วยข้าแปรงผมได้หรือไม่” คนที่นั่งอยู่หน้าคั่นช่องบานใหญ่เอ่ยถามโดยไม่เหลือบตาแลจ้าวจื่อห่าน ที่มีหลินกงกงช่วยสวมอาภรณ์เลยแม้แต่น้อย

เหตุผลที่เขาไม่ให้ข่งเจียนเข้ามาช่วยตนเองเปลี่ยนอาภรณ์ ก็เพราะเขาจะให้บ่าวรับใช้ตัวน้อยมาเห็นรอยข้ำรอบคอเขาไม่ได้ คนนี้ก็เช่นกัน...จะสร้างหลักฐานอันใดก็ไม่ต้องให้มันชัดเจนมากถึงเพียงนี้ก็ได้กระมัง! ดีว่าเสื้อตัวในของเขาช่วยปกปิดรอยข้ำบ้าง นี่ได้มิด ไม่นั้นคงได้อายุไปถึงไหนต่อไหน คิดแล้วก็อยากจะช่วยหน้าหนึ่ง ๆ นั้นให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย!

รังสีมึนตึงที่ไท่จื่อเพยแผ่ออกมาสร้างความอึดอัดใจให้แก่ข่งเจียนและหลินกงกงเป็นอย่างมาก ทั้งคู่มองหน้ากันอย่างคนทำสิ่งใดไม่ถูก ก่อนที่หลินกงกงจะหันไปมองใบหน้าของไท่จื่อซึ่งมีรอยยิ้มอยู่ที่มุมปากเพียงนิด

...ทรงกลั่นแกล้งไท่จื่อเพยเช่นนั้นหรือพะยะคะ!

หลินกงกงส่ายหน้าให้ไท่จื่อที่ตนดูแลมาแต่เล็กแต่น้อย แล้วรีบขยับเสื้อคลุมชั้นนอกให้เข้าที่ ก่อนจะก้มตัวถอยหลังออกมาเพียงเล็กน้อย

“ทั้งสองพระองค์จะรับสำหรับเลยหรือไม่พะยะคะ”

“อือ...หลินกงกงช่วยบอกพวกบ่าวให้ยกสำหรับของข้าไปที่สวนบุปผาข้างนอกด้วย” โจวเฟิงหันไปสบตากับจ้าวจื่อห่านเพียงครู่เดียว ก่อนจะเลื่อนสายตาไปหาหลินกงกง กล่าวถึงความต้องการเสร็จก็หันไปค้อมกายให้สามี เดินละลือออกไปจากห้องนอนอย่างรวดเร็ว ข่งเจียนเองก็เอาแต่หันซ้ายหันขวา จากนั้นก็ตัดสินใจหันไปทำความเคารพผู้เป็นสามีของเจ้านายแล้วก็เดินกึ่งวิ่งตามโจวเฟิงไป

“พระองค์จะรับสำหรับที่ใดพะยะคะ”

“ภรรยาข้ารับสำหรับที่ใด ข้าก็จะรับที่นั่นละ” พุดจบร่างสูงสง่าของจ้าวจื่อหานก็เดินตามภรรยาออกไปตืด ๆ หลินกงก้มที่มองตามก็ได้แต่ส่ายหน้า แล้วจึงออกไปบอกพวกนางกำนันให้ส่งคนไปที่ห้องเครื่องเพื่อเตรียมสำหรับ

ร่างเพรียวระหงของโจวเฟิงเดินเอื่อย ๆ รับลมเย็นในตอนรุ่งสาง จมูกร้อนสุดดมกลิ่นหอมของหม่อมวลพฤกษาเข้าปอดเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ฉุนเฉียวที่มีอยู่ให้ลดลง โดยมีชิ่งเฉียนเดินตามหลังอยู่ไม่ห่าง

วันนี้คุณชายรองของเขางดงามเหลือเกิน!

ชิ่งเฉียนชื่นชมความงามของบุรุษที่อยู่ข้างหน้าตน

ไท่จื่อเพย หรือในอดีตคือคุณชายรองตระกูลโจว แท้จริงแล้วมิได้อัปเดตัฒนตามคำเล่าลือแต่อย่างใด กลับกัน...คุณชายรองของเขานั้นงามล้ำมบ้านลุ่มเมือง งามยิ่งกว่าสตรีอันดับหนึ่งของแคว้นเสียวอีก ด้วยเหตุผลบางประการ ทำให้คนในจวนร่วมมือร่วมใจในการปกปิดภาพลักษณ์ของคุณชายรองอย่างสุดความสามารถ นอกจากจะช่วยให้คุณชายรองรอดพ้นจากพวกโจรราคะ และพวกคนใหญ่คนโตที่นิยมชมชอบในบุรุษเพศที่หน้าตางดงาม ยังช่วยให้เจ้านายของเขาใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุข ปราศจากคนรบกวน เพราะเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เจ้านายของตนก็มีเรื่องให้น่าปวดเศียรเวียนเกล้ามากพออยู่แล้ว

วันนี้โจวเฟิงสวมอารมณ์สีฟ้าหน้าทะเล ปักลายเมฆาดูสง่างามบนศีรษะปักปิ่นสวยงาม ผมสีปีกอิกยาวสลวยระข้างแก้ม ปลายผมยาวถึงกลางหลังตัดกับสีซูดได้อย่างลงตัว ริมฝีปากบางนุ่มสีอิงเถา¹³ คล้ายแแต่้มขาดช่วงดูเข้ายวน นัยน์ตากลมโตพราวระยับดูน่าค้นหา ลักษณะท่าทางการเดินที่ดูสง่างามนั้น ทำให้เหล่านางกำนันที่ทำงาน

¹³ อิงเถา (櫻桃) คือผลเชอร์รี่

อยู่บริเวณนั้น ต่างพากันเงยหน้าขึ้นมามองนายเหนือคนใหม่ของ
ตำหนัก

“เสียวเฉียน...เหตุใดบรรดานางกำนัลจึงมองข้าเยี่ยงนั้น”
โจวเฟิงที่ประสาทมผัสรับรู้ได้จับใจ อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามคนสนิท

“เอ๋อ...”

“หรือเขาไม่คุ้นชินกับใบหน้าของข้า?”

ซ่งเฉียนพยักหน้าหงิก ๆ ในเมื่อข่าวลือว่าใบหน้าของไท่จื่อเฟย
นั้นแสนอัปลักษณ์ แต่พอได้ยลโฉมหน้าที่แท้จริงแล้วจะมีผู้ใดคุ้นชิน
บ้างเล่า

“นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงเปิดเผยใบหน้าที่แท้จริง จึงมีใช่
เรื่องแปลกอันใดที่บรรดานางกำนัลจะพากันจ้องมองพระองค์ด้วย
ความตื่นตะลึง”

แม้กระทั่งหลินกวงที่ได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของโจวเฟิงเมื่อครู่
ที่ผ่านมาก็ยังมีอาการตะลึงไม่น้อย แล้วบรรดานางกำนัลในตำหนัก
แห่งนี้มีหรือจะไม่ตกอยู่ในอาการเดียวกันกับหลินกวง

“เรียกข้าว่าคุณชายเช่นเดิมมิได้รี”

“พระองค์ก็รู้ว่ามิได้”

มารดามันเถอะ! อันใด อันใด ก็มีได้ มิได้!

โจวเฟิงได้แต่กรี๊ดร้องในใจอย่างบ้าคลั่ง หลายสัปดาห์ที่ผ่านมา
เขาถอนหายใจและสบตาคำว่า ‘บัดซบ’ มาไม่รู้กี่ร้อยกี่พันครั้งแล้ว

“เจ้าเป็นใคร เหตุใดจึงมาเดินอยู่ในสวนบุปผาต้องห้ามของ
ไท่จื่อได้” เสียงทุ้มแหบห้าวดังขึ้นข้างหลังโจวเฟิง ทำเอาเจ้าตัวถึงกับ
สะดุ้งเฮือก เหตุใดคนประสาทมผัสรับรู้จับใจเช่นเขาถึงจับสัมผัสได้!

วิชาตัวเบาช่างแกร่งกล้าเหลือเกิน!

ร่างเพรียวระหงหมุนตัวหันกลับไปมอง ก็พบกับบุรุษผู้หนึ่งรูปร่าง
สูงใหญ่ ดวงหน้ามองไปละม้ายคล้ายกับเจ้าจื่อหาน แต่ดูไม่คมเข้ม
เท่ากับสามีของเขา

องค์ชายสักองค์ในห้วงช่างกระมัง...

“กระหม่อมมีนามว่าโจวเฟิงพะยะค่ะ มิทราบว่...” คณงามค้อม
กายลง ดวงตากลมโตเหลือบมองคนมาใหม่ที่เอาแต่นิ่งมองเขาอยู่
อย่างนั้น

“เอ่อ...ข้ามีนามว่าจ้าวหลงเซิ่ง ไม่ทราบว่าคุณชายใจวมทำอัน
ใดในสวนบุปผาต้องห้ามนี้กัน”

จ้าวหลงเซิ่งหรือเซินหวาง เป็นองค์ชายที่เกิดจากหมาเต๋อเพย
ได้ข่าวมาบ้างว่ามีเซอเพยเยอะแยะมากมาย แต่ยังหาผู้ที่จะเป็นหวาง-
เพย¹⁴ ไม่ได้ เป็นองค์ชายที่ทะเยอทะยานผู้หนึ่ง และมักจะไม่ลงรอย
กับจ้าวจื่อหานเสียด้วย

ไม่ลงรอยกัน...แต่เหตุใดถึงแวะเวียนมาทางตำหนักนี้ได้

จ้าวหลงเซิ่งมองคุณชายใจไม่วางตา สายตาเจ้าชู้แลดูจวบจ้วง
ทำเอาคนถูกมองกลืนไม่เข้าคายไม่ออก จะเดินหนีก็กลัวจะเสีย
มารยาท จะตำหนักก็ดูจะไม่เหมาะสม

“เจ้าอยู่นี่เอง...ข้าตามหาเจ้าตั้งนาน” เสียงทุ้มทรงพลังดังขึ้น
ข้างหลังโจวเฟิง

คุณพระ...สามีข้ามาช่วย!

เสียเมื่อไร!

“เอ่อ...ปล่อยกระหม่อมก่อนพะยะค่ะ” โจวเฟิงพยายามขึ้นตัว
ออกจากวงแขนแกร่งที่ยืนซ้อนหลังโอบเอวเขาอยู่

“อะ...เอ่อ...ตะ...ต้าเกอ” จ้าวหลงเซิ่งพลอดตักใจกับสิ่งที่โจวเฟิง
แสดงออกมา มันช่างดูเหมือนกับคูร์ก

เอ๊ะ?!

คูร์กหมายถึงคู่สามีภรรยา

---

¹⁴ หวางเพย (王妃) ตำแหน่งพระชายาเอกในฮ่อง ซึ่งตำแหน่งนี้ผู้เป็นฮ่องสามารถ
แต่งตั้งได้คนเดียว

ขอย้อนเวลากลับไปสักครู่เมื่อไม่ถึงครึ่งก้านธูปที่ผ่านมา คนงาม
แนะนำชื่อเสียงเรียงนามของตนแล้ว ไท่จื่อเพยในไท่จื่อมีนามว่ากระไร
นะ

“ว่าอย่างไรเจ้าสาม เจ้ามีธุระอันใดกับ**ภรรยาของข้า**รี แล้วเข้า
มาในเขตตำหนักของข้าด้วยเหตุใด”

ภรรยาของข้า?!

ไหนใคร ๆ ก็ถือกันว่าภรรยาของเจ้าว้จื่อหานอัปลักษณ์อย่างไร
เล่า! แล้วเหตุใดจึงดงามมากเช่นนี้!

ใจเวียงไม่ได้สนใจในท่าทางของเจ้าว้หลงเชิงเลยแม้แต่น้อย
เพราะแม้แต่พยายามขึ้นตัวหนีออกจากสามีของตน แต่ดูท่าทางมือ
ของเจ้าว้จื่อหานนั้นเหนียวเหมือนทาแป้งเปียกเอาไว้ ปิดตรงนี้ออก
เลื่อนไปจับตรงนั้น ปิดตรงนั้นออก เลื่อนไปจับตรงนี้!

ไท่จื่อบัดซบ!

บอกกล่าวเฉย ๆ ก็พอกระมัง มิจำเป็นต้องมือเหนียวเป็นแป้ง
เปียกเช่นนี้!

“เออ...ข้าแค่จะมาขอเฝ้าตำราของชาวตะวันตก ทหารที่เฝ้า
หน้าประตูตำหนักเลยให้ข้าเข้ามา”

ดวงตาดูดันของเจ้าว้จื่อหานหรือมองน้องชายของตนเล็กน้อย
ก่อนจะพยักหน้า “เช่นนั้นเดียวข้าให้คนเอาไปส่งให้ที่ตำหนักของเจ้า
ก็แล้วกัน”

คนที่อยู่ภายใต้ดวงแขนแข็งแกร่ง แม้ไม่ได้เฝ้าหน้ามองคนทั้งสอง
แต่ก็สัมผัสได้ถึงกระแสบางอย่างที่ล่อยออกมาจากตัวของคนข้างกาย
และของเจ้าว้หลงเชิงเป็นกลิ่นอายบาง ๆ ที่ยากต่อการสัมผัสว่าเป็น
กลิ่นอายของสิ่งใด แต่ดูคล้ายว่าคนทั้งสองค่อนข้างไม่ลงรอยกัน โดย
เฉพาะกับเตินหวางที่ดูคล้ายว่าจะเปลือปล่อยรังสีความไม่พอใจออก
มา ทำให้เขารับรู้ได้เสียอย่างนั้น ช่างน่าปวดหัวเป็นแท้!

“ขอบคุณท่านมาก” เมื่อแขกผู้มาเยี่ยมเยียนไม่มีสิ่งใดจะร้องขอ

จึงได้ค้อมกายจากไป

จ้าวหลงเชิงเดินออกจากตำหนักไปนานแล้ว เหตุใดจ้าวจื่อหาน
ยังไม่ปล่อยมือจากเอวของเขากันเล่า!

โจวเฟิงกระแอมไอพร้อมส่งสายตาฟาดฟันและรังสีอำมหิตใส่
คนที่ยังยืนลอยหน้าลอยตาโอบเอวเขา ไม่สนใจว่าจะมีนางกำนัลหรือ
บ่าวไพร่อยู่แถวนี้เลยแม้แต่คนเดียว

“อันใด...เหตุใดจึงมองข้าเช่นนั้น ข้ากำลังช่วยเหลือเจ้าอยู่นะ
เหตุใดมิชอบคุณข้าเสียหน่อยเล่า”

“เช่นนั้นทรงปล่อยกระหม่อมก่อนดีหรือไม่พะยะค่ะ”

“ฮึ...ข้าก็ได้อยากถอดเจ้านาน ๆ หรือ คนอัปลักษณ์!” พูดจับ
วงแขนแข็งแกร่งก็คลายอ้อมกอดออก แล้วเดินหนีไปอย่างรวดเร็ว
คนอัปลักษณ์อย่างนั้นหรือ!

เออ! ถ้าเขาเป็นคนอัปลักษณ์ พระองค์ก็คือสามีน้า (ฆ่าให้) ตาย!